

SM

Semper Magis

List učenika Isusovačke klasične gimnazije
s pravom javnosti u Osijeku

Broj 14 godina XIV.

Bogatstvo za školovanje
Francusko naslijeđe
Smijehom protiv stresa
Bivši urednici
Put u New York

SEMPER MAGIS

(UVIJEK VIŠE)

List učenika Isusovačke klasične gimnazije s pravom javnosti u Osijeku
šk.god.2012./2013., broj 14, godina
XIV.

Izdavač:

Isusovačka klasična gimnazija
s pravom javnosti u Osijeku,
Trg Vatroslava Lisinskog
31 000 Osijek

Za izdavača:

mr.sc. Ivica Musa

Glavni urednik:

Ana Branković, 4.a

Odgovorna urednica:

Vera Bilandžić, prof.

Novinari:

Iva Škojo, Mirna Habjanović, Mirjam Nedić,
Franjo Balat, Ivona Hohoš, Tea Dujmić
(prvi razred)

Luka Rašković

(drugi razredi)

Matija Ivančić, Tara Cvijić, Elizabeth Nedić,
Dragutin Hasenay, Ivana Geto, Antun
Videković, Dorotea Fišer, Viktorija Ljubičić,
Tereza Šomoljanski, Valentina Bermanec
(treći razred)

Matej Kurilj, Ana Branković, Ivana Smoljo,
Vlatka Ratković, Karla Matić, Domagoj
Blažević, Maria Matas
(četvrti razred)

Grafički urednici:

Ana Branković, 4.a
Elizabeth Nedić, 3.a
Luka Rašković, 2.b
Mirjam Nedić, 1.b
Franjo Balat, 1.c

Dobri duh redakcije i ilustrator:

Domagoj Blažević, 4.c

Fotografi:

Vlatka Ratković, 4.b (naslovnica)
Ivan Škojo, 4.b
Ivana Krstić, 3.a
Tara Cvijić, 3.b

Lektura:

Elizabeth Nedić, 3.a

Tisak:

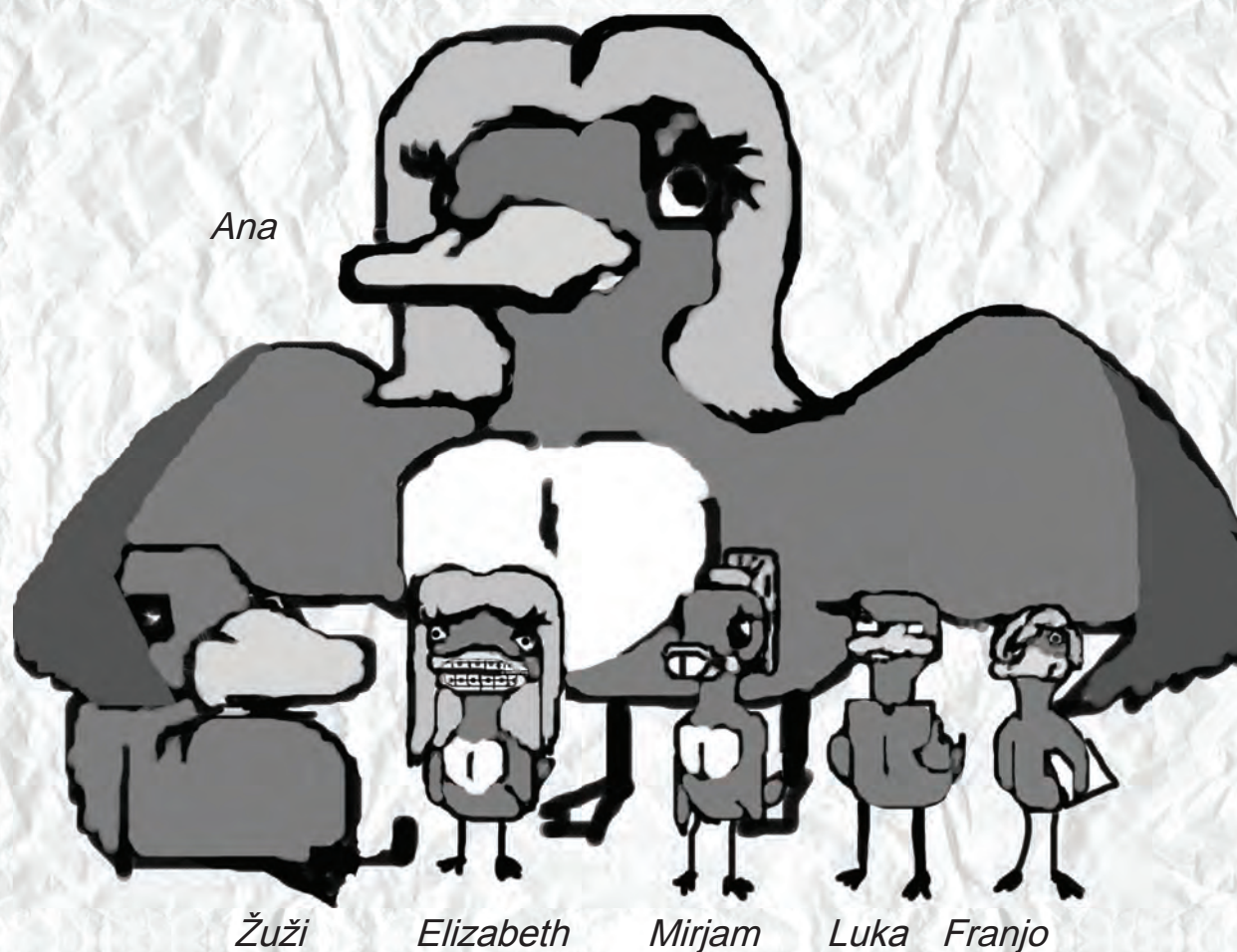
MIT, Osijek

Naklada:

350 primjeraka

Mi o nama.....	4 - 23
Vjerom kroz život.....	24 - 25
Pametujemo.....	26 - 31
Razgovarali smo.....	32 - 41
Po ušima.....	42 - 43
Oči širom zatvorene.....	44 - 45
Meni se putuje.....	46 - 49
Maturanti.....	50 - 53
Sport.....	54 - 56
Savjetujemo.....	57
Žužijev kutak.....	58 - 59

Ovim Semperom prekidam tradiciju neizostavnog spominjanja riječi „recesija“ u riječi urednika budući da se ovaj broj, kao i svi mi, malo udebljao tijekom zimskih praznika. Naime, nakon nekoliko godina, broj stranica Sempera se sa uobičajenih 48 stranica povećao na 60. Od početne strke i panike kako nemamo tekstova došlo je do uklapanja „viška“ tekstova u Semper i, evo, ispalo je više nego dobro.

Budući da nam je bivši glavni urednik otplovao u medicinske vode, morali smo pronaći adekvatnu zamjenu. Grafičko su uredništvo ove godine upotpunile tri nove mlade nade – Mirjam Nedić i Franjo Balat iz prvih razreda te Luka Rašković iz drugog razreda, koji su, kao i mi stari urednici, morali proći kroz proces obuke grafičkog uređivanja i blagog „maltretiranja“ od strane nas starijih – Elizabeth,

Žužija i moje malenkosti. Nitko nije ozlijeđen, ali je svatko od njih upotpunjen novim znanjem. Ostali smo vjerni izgledu Sempera, za kojeg će prodane duše vjerojatno reći da je dosadan jer nije u boji, ali pravi znalci s okom za estetiku znaju da je najbolji dizajn onaj koji se ne zapazi. Naš je Semper grafički odrađen minimalistički, ali lijepo.

Sadržajno smo također ostali vjerni svojim rubrikama, uz pokoju novu. U ovome ćete broju saznati tko u našoj školi voli jahanje, a tko manekenstvo, tko nosi nova iskustva iz Taizea, a tko je dobio francusko naslijeđe. Čitat ćete o putovanju u Rumunjsku i New York, o volontiranju naše bivše učenice u Argentini, o problemima koje nosi putovanje vlakom, o sportskim nadama naše škole. Donosimo i savjete naših školskih psihologa profesorice Vilić i dr. sc.

Žužija o tome kako lakše pamtiti tijekom učenja, zatim Žužijevu kritiku o „besplatnom“ školovanju te iskustva naših bivših učenika o studiranju izvan Osijeka. Saznali smo i što rade bivši glavni urednici te vam, kao svake godine, donijeli izvješće s maturalnog putovanja u Grčku. Raznolik je naš Semper pa se nadamo da ćete pročitati nešto više od komentara na fotografijama.

Završavam riječ urednika u nadi da će Semper i dalje biti uspješno realiziran te da će ta realizacija proći s puno manje živčiranja i strke oko tekstova. Ovim putem također pozivam sve zainteresirane za pisanje i istraživanje neka se priključe novinarskoj ekipi i potpomognu stvaranju novog broja SM-a. Sretno!

Ana Branković, 4.a
glavna urednica

HRVATSKE ŠTRUKLE

Prošle godine Goethe Institut iznenadio je učenike trećih razreda (sada četvrtih) ponudivši im besplatan trodnevni izlet u Bielefeld (građić u sjeverozapadnoj Njemačkoj) uz organiziranu nastavu i druženje s učenicima iz čitavog svijeta. Sretni dobitnici stipendije bili su Maria Matas te Nikola Matijević koji će nam ukratko iznijeti svoje dojmove snalaženja in Deutschland ohne profesora!

Kako je izgledalo putovanje u Bielefeld?

Maria: Pa, zaputili smo se u Zagreb odakle smo avionom letjeli do Beča. Iz Beča smo presjedali za Düsseldorf, no pri presjedanju su prebacili avion na drugi izlaz, zbog čega smo skoro zakasnili na let. Trčali smo k tom izlazu, a u toj silnoj žurbi smo upoznali Jakova i Ivana, učenike iz Zagreba, za koje se ispostavilo da su osvojili tu stipendiju te da su krenuli za Bielefeld, kao i mi.

Nikola: U Düsseldorfu nas je dočekao jedan od tamošnjih profesora, a zatim smo taksijem krenuli ka konačnom odredištu, Bielefeldu.

Samo putovanje bilo je pomalo zamorno, stigli smo prilično kasno u studentski kampus Jugendgästehaus gdje smo provodili većinu vremena, kad se izuzmu posjeti okolnim gradovima.

Kakav vam je bio prvi dojam po dolasku u kampus?

Maria: Dočekali su nas jako prijateljski raspoloženi. Naime, stigli smo posljednji (oko 23 sata što je prilično kasno) i sami smo bili umorni od puta, a oni su dali sve od sebe da nas lijepo dočekaju, što mi se sviđjelo. Što se tiče cimerica, bila sam u sobi s djevojkama iz Mozambika i Indonezije. Isprva nismo komunicirale jer se nismo viđale, no nakon dva-tri dana smo se jako povezale i postale si međusobna potpora. Još uvijek smo u kontaktu, često razgovaramo preko Facebooka.

Nikola: Prvi dojam mi je bio na razini očajavanja. Dakle, prvo sam ustanovio da se na spavanje ide u 23 sata, a kasnije još i da nema izlazaka. Nije mi se sviđjelo ispočetka, ali kasnije sam se navikao.

Koji bi bili vaši komentari na njemačke metode učenja?

Maria: Oduševio me način održavanja nastave. Profesorica Magda (iz Mađarske) nam je kroz igru i primjere iz života, na zabavan način pokazala kako učenje njemačkog može biti zanimljivo. Također nam je znala napisati tekst pjesme na papire koje bi razbacala po prostoriji, a naš je zadatak bio da složimo pjesme po redu. Gledali smo filmove na njemačkome, drugim riječima, učili smo i zabavljali se u isto vrijeme, no na kraju smo morali predstaviti projekte koje su nam na početku dodijelili.

Nikola: Nastava je bila organizirana od ponedjeljka do petka, od 9 do 13 sati. Kao početak su nas dočekali inicijalni ispiti (što i nije neka dobrodošlica), a kasnije su nas organizirali u grupe. Bio sam u grupi B1 zajedno s Egipćanima, Amerikancima, Uzbekistancima, Bjelorusima, Makedoncima, možda još s nekim, ali se ne sjećam. Naravno, sve je bilo jako dobro organizirano i svemu je posvećeno pohvalno mnogo truda i pažnje.

Kako su izgledali ti projekti?

Maria: Svatko je dobio različitu temu koju smo morali pred kraj boravka u Bielefeldu predstaviti ostalima. Ja sam pisala novine koje su sadržavale kratak opis jedne od država učenika, naš dojam, recepte tradicionalnih jela i slike koje smo prikupili u ta tri tjedna. Primjerak novina dobio je svatko od nas.

Nikola: Nastava se temeljila

Marija s novim prijateljima

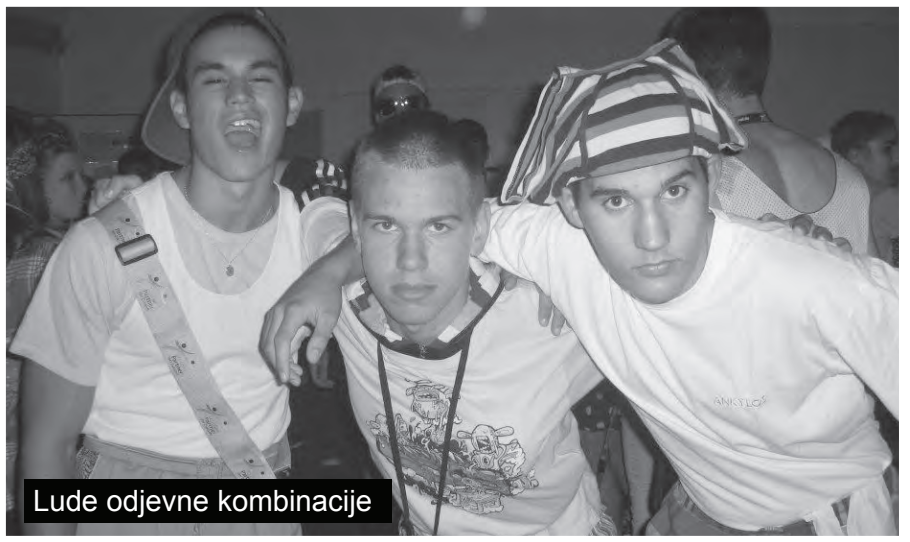
I NJEMAČKA ORGANIZIRANOST

većinom na grupnim radovima i pravljenju plakata. Jasno, bilo je i onih dosadnih radnih listića, ali u normalnim količinama. Jednu večer smo trebali predstaviti svoje zemlje pa smo morali napraviti Power Point prezentaciju i skuhati nešto autohtono za našu zemlju - mi smo odabrali štrukle (koje su više ličile na gužvaru sa sirom).

A druženja? Kako se „partija“ u Jugendgästehausu?

Maria: Mogu se pohvaliti da sam dobila poseban tretman što se tiče partija. Budući da sam za rođendan bila u Bielefeldu, organizirali su mi zabavu iznenađenja. Nakon doručka me je prijatelj iz Makedonije zvao da odem animatorici koja me je navodno hitno trebala. Došla sam gore, a tamo su me dočekali svi prijatelji iz Makedonije pjevajući mi: „Sretan rođendan!“, također su mi poklonili lančić i čestitku na makedonskom. Jako lijepa gesta! A navečer, prije večere, svi su otišli u grad, a ja sam kampusu ostala sama samcata. Za vrijeme večere su mi ipak upali u kuhinju i počeli pjevati! Nakon toga smo imali Bad-taste party gdje smo pjevali i plesali, zabavljali se i družili. Svi smo bili odjeveni u najgore odjevne kombinacije, ali ipak mi je to bio najluđi provod ikada.

Nikola: Što da kažem o tome? Druženja su bila zanimljiva, pogotovo jer si „prisiljen“ družiti se s ljudima koji su iz različitih zemalja širom svijeta (primjerice jedan od mojih cimera je bio Mozambičanin), uglavnom, tvoja kultura se od njihove razlikuje i to jako pa je zapravo sve prilično zanimljivo i poučno. Hrana je bila

Lude odjevne kombinacije

fantastična, gostoljubivost jednako tako. No, mislim da je društvo bilo najbolje, ipak smo proveli tri tjedna zajedno. U početku je, istina, bilo ukočenosti, no uspjeli smo se opustiti i družiti.

Što vam se najviše sviđjelo na čitavom putovanju? Koji je bio (i kako ste proveli) najbolji dan ondje?

Maria: Najviše mi se sviđjelo to što su se animatori jako potrudili oko igara i oko izleta na koje smo išli. Bilo mi je jako zabavno u Kletterparku, to mi je bio prvi posjet tamo i oduševila sam se. Bilo mi je malo krivo što smo zakasnili u Muzej moderne umjetnosti, no nadoknadili smo to odlaskom u trgovinu čokolade.

Nikola: Najbolji dan, pa zapravo ih je bilo više, a to su bili svi oni izleti što smo bili po okolnim gradovima. Znalo se dogoditi da odlutamo nekamo pa bude trta kako se vratiti, no nije bilo većih problema. Dojmio me se Autostadt. Važno je naglasiti da mi se sviđjela njemačka organiziranost, sve je

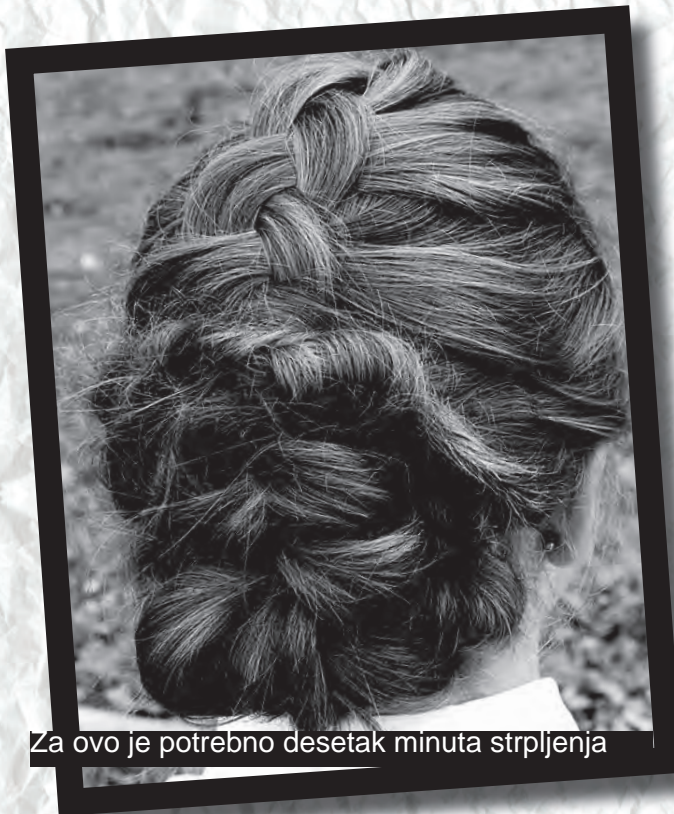
organizirano do najsitnijih detalja. U tom kampusu čitav dan ti isplaniraju tako da nemaš baš previše vremena za dokolicu, od sportskih aktivnosti pa do razno raznih kreativnih radionica. I da, betreueri (nadzornici nas adolescenata) bili su baš otkaćeni. Prilično smo se dobro zabavljali.

Dalo bi se zaključiti da su se Maria i Nikola prilično dobro najeli, napili, socijalizirali i „prošprehali“ njemački, što bih ja nazvala uspješnim putovanjem. Pouka bi bila: djeco, progonite profesore hodnicima usrdno ih moleći da baš vas izaberu, spakiraju i adresiraju u Njemačku ili jednostavno učite njemački koji će vam svakako trebati u životu (pogotovo ako se u bliskoj budućnosti odlučite biti ili silom prilika postanete „gastarbajteri“). Zaključimo sa zahvalama upućenim profesorici Klarić, profesoru Krajnoviću te, naravno, Goethe Institutu bez kojeg ništa od ovog ne bi bilo moguće.

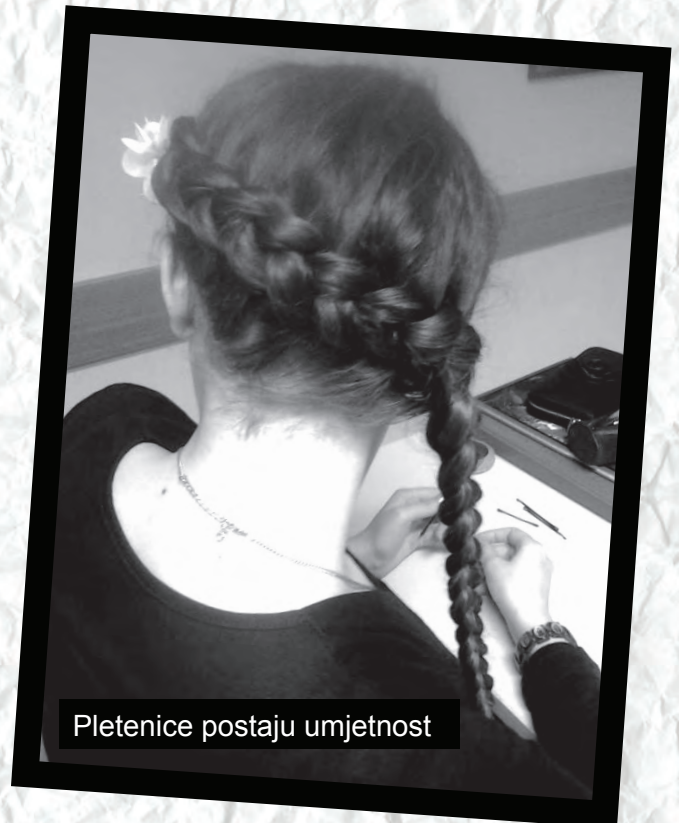
Ivana Smoljo, 4.a

Molim te, ispleti mi...

Za ovo je potrebno desetak minuta strpljenja

Pletenice postaju umjetnost

„Molim te ispleti mi...“ rečenica je koju Viktorija Ljubičić (3.b) i Morana Lakotić (3.a) svakodnevno čuju. Cure su vješte u pravljenju svih vrsta pletenica, kao i drugih frizura. Kako su skromne, dugo nam je trebalo da otkrijemo njihove talente, a otkada smo ih otkrile, neprestano smo željne novih frizura. Njihov talent su primijetili i mnogi profesori, koji nas zateknu dok smo „na frizuri“ i sami se dive. Evo što Morana kaže: „Jedno ljeto mi je bilo dosta nošenja repa jer je bio dosadan i svi ga nose pa sam malo pretražila po Youtubeu

i počela gledati klipove i isprobavati na svojoj kosi. Prvo su to bile obične pletenice, a onda se to pretvorilo u razne frizure. A kada su to otkrile cure iz mog razreda, raspametile su se i zapravo su one i jednim dijelom zaslužne jer su mi dale da se učim na njima. Prvo sam ja smišljala što da im ispletem, a sad su se već naučile i kada žele da im nešto napravim, pošalju mi sliku toga i sutradan imaju tu frizuru na svojoj glavi. Nemam neku omiljenu frizuru, ali volim raditi punđe i neke neobične pletenice.“

Viktorija kaže: „Često sam nailazila na internetu i u časopisima na zanimljive frizure i zanimalo me kako se to radi. Malo po malo, počela sam gledati na Youtubeu i učiti. Počela sam ih raditi prošle godine. Nemam najdražu frizuru, ali neobične pletenice su mi svakako favorit. Volim i uživam u tome što radim, da nije tako ne bih se tome posvetila.“ Ako dosad još niste vidjele njihove „radove“, ove fotografije su vas sigurno primamile.

Valentina Bermanec, 3.b

ŽUŽIJEVI SAVJETI ZA KREATIVNI IZRAŽAJ PUTEM KOSE

1. Morate imati kosu, za početak.
2. Operite kosu (poželjno radi higijene).
3. Počešljajte se (prst i češalj nisu isto).
4. Odaberite frizuru kakvu želite imati.
5. Potražite žrtvu koja će vam napraviti frizuru.

KAO VELIKA OBITELJ

Dobar dan/večer/jutro, mi smo 1. a, u prvoj smo učionici lijevo, nismo prvi po ocjenama, a nismo bili ni prvi u Emausu na upoznavanju, a ne znamo ni fiziku, ali zasigurno smo dobri u duši. Imamo i mi svojih vrlina, izvrsni smo u poznavanju grčkog i, naime, postavili smo školski rekord u limbu!!!

U 1. a dominira ženska populacija što brojčano (19), a što i po odlukama (ipak smo u 21. st). Ostatak razreda čine naših 6 gentelmena koji su se smjestili u zadnju klupu pogotovo Marc, Luka i Kiki koje nas neprestano nasmijavaju. Međutim, vole oni nekada i raditi, a pogotovo Luka koji je čak jednom upozorio razrednicu da se previše smije i da bi on želio više raditi. Ako ste u našem razredu i čujete neki intelektualni odgovor iz zadnje lijevo, najvjerojatnije čujete Nikolu koji je izuzetno inteligentan i otvoren te smo ga zbog tih osobina odabrali za svoga predsjednika. Osim toga, Nikola možemo definirati i kao IKG-ovskog Sulejmana, osim što vlada cijelim razredom sve su cure neprestano oko njega... Imamo

i blizance, Marijana i Ivanu Balić koji su toliko slični da ih neki nastavnici još ne razlikuju (Ivana- 1.79 m, svijetlo smeđa kosa, Marijan 1.62 m, tamno crna kosa). U prvoj klupi uvijek vlada panika pogotovo oko testova, a to predvodi naš jedinstveni Leo, koji, osim što je paničar, vrlo je svestran te odlično svira klavir. Što se tiče ostalih glazbeno umjetničkih talenta tu prednjači naša Ana Vučak koja je punopravna članica zbora Brevis i koju svi općenito vole, a još više ju vole otkako nam je svima donijela razglednice iz New Yorka. Ivona je naš razredni Nikola Tesla od koje svi provjeravamo zadaće pogotovo iz grčkog i iz matematike, a daleko od nje nije ni Monika koja je naša prava pčela radilica koja nam svako malo skenira sve što trebamo za školu. Što se tiče ženskih razrednih zabavljača, trebalo bi istaknuti Tamaru Josipu Horvat koja često oduzima vrijeme od sata objašnjavajući njeno dugaaačko ime, a tu je i Ana lhaz koja redovito s profesorom Šimičićem komentira što se događa na klanju svinja u Strizivojnoj. Vrijedna spomena je i naša Oktavija (Ozana) koja se

Kinder jaje

izgubila usred Zagreba na Interliberu jer je vjerno čekala autobus na samom Trgu bana Jelačića, no na svu sreću prof. Pandžić (kao iskusna geografkinja) te profesor Šimičić pronašli su je i spasili.

Kao zajednica izuzetno smo složni, a pogotovo kada su u pitanju hrana i piće. Bez imalo srama se možemo pohvaliti da su naši rođendani uvijek najposjećeniji, uvijek imamo torti, palačinki, kulena, salame, pizze, kruha.... Osim toga naš blagajnik Luka Serdarušić redovito se brine da u učionici imamo Cedevite, mandarina i ostalih namirnica za preživljavanje. Zaista se odlično slažemo i navikli smo na život jedni s drugima, a to je možda zato što nekolicina (više od 80%) nas ima više od dvoje braća i sestara, a Monika čak 7 sestara.

Za šećer na kraju mislim da je važno spomenuti i našu razrednicu, svima poznatu sestru Stelu, koja se od prvoga dana bori za nas i naša prava, tješi nas kad treba, i koja nam definitivno uljepšava ovo školovanje. Nažalost, nisu svi stali pojedinačno u članak, no svi su oni vrijedni spomena jer bez njih 1. a ne bi bio jedna velika obitelj.

Druženje u Emausu

Iva Škojo, 1. a

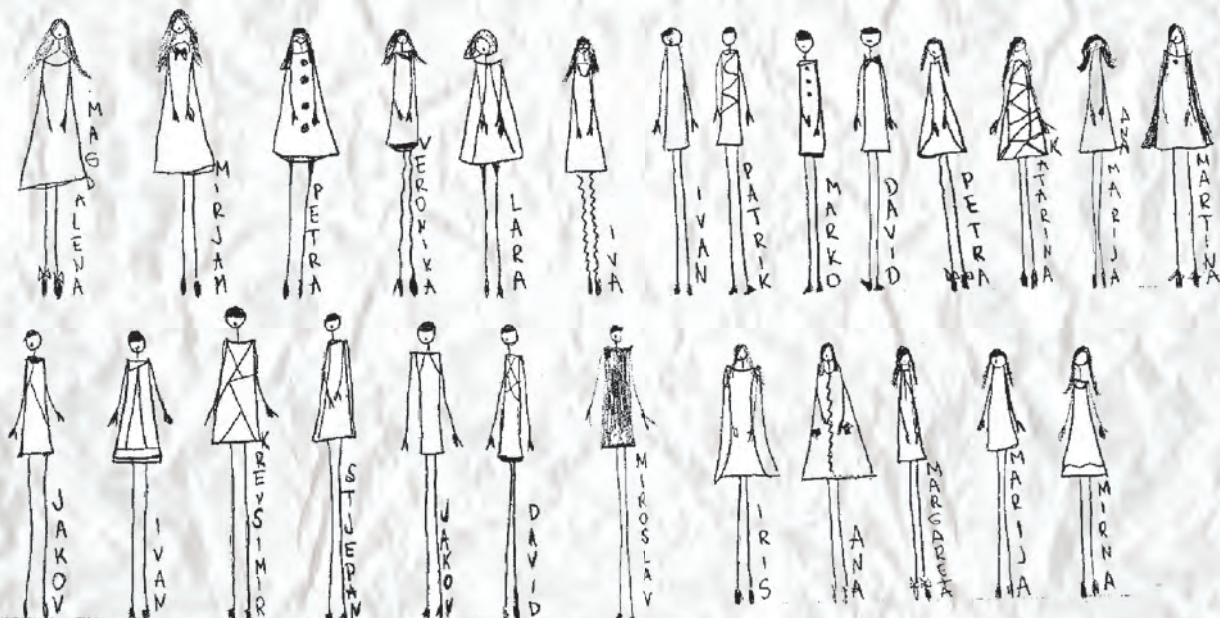
Složna braća kuću grade

Ako se ikad odlučite prošetati do učionice br. 4. svima nam dragog IKG-a, srest ćete 25 bistrh glava, svaku u svome svijetu. Pjevači, umjetnici, sportaši, štreberi, zabavljači... To je naš 1.b. Mi smo glasan i raspjevan razred. Kad nas čovjek malo bolje upozna, uvidi da smo posve draga djeca s kojom je ugodno i lijepo provoditi vrijeme. Vrlo smo susretljivi jedni prema drugima. Unatoč nekim unutarnjim trzavicama, vrlo smo složni, jer su mnogi u nas u rodbinskim vezama, a zna se da složna braća (i sestre) kuću grade. Ponosimo se svojim kategoriziranim sportašicama i drugim važnim karikama koje sve zajedno čine čvrst lanac, ali u potezanju konopa ipak smo najbolji. Volimo puno pričati i puno jesti, a često obje stvari u isto vrijeme. Ali, sve to nije tako važno jer imamo najboljeg razrednika na svijetu.

I mi imamo fotku iz ogledala

Mirna Habjanović, 1.b

Društvanice iz 1.c

Ove godine IKG-u su se pridružila čak tri nova razreda. Ukratko ću vam predstaviti moj 1.c. U početku smo svi bili pomalo zbunjeni, ipak smo se nalazili u sasvim nepoznatom okruženju. Naša razrednica Silvija Bogdanović ohrabrila nas je riječima dobrodošlice. Ona je uvijek tu da nam pomogne i da nas savjetuje.

Neptun. Barbara Fabulić i David Zima naši su odbojkaši. Barbara trenira u ŽOK Osijek, a David u MOK Mursa. Osim što se bave sportom, oboje su odlični učenici i uvijek spremni na šalu i slikanje (1.c je vrlo fotogeničan razred). Ivona Hohoš je vrlo zanimljiva i spontana cura. Često nas počasti svojim surovim komentarima, od kojih čitav razred prasne u smijeh.

Ivan Marjanović i Tomislav Bizacky igraju se rata pod odmorima, trče razredom, lupaju vratima. Iskreno se nadamo da će ih to proći u sljedeće tri godine. Ivan Marjanović odličan je plesač na tjelesnom. Tomislav je u razredu poznat po tome što gotovo uvijek kasni sa zadaćama. Franjo Balat vrlo je vrijedan i savjestan učenik. Neki su čak mislili da su Franjo i Sara Čavar blizanci. Ne brinite, nisu! Franjo ima svoj osobni stil i vrlo je drag kao osoba. U slobodno vrijeme bavi se

bitel (mislim da ne može zamisliti svoj život bez njega), ali nije jedina. Osim interneta i društvenih mreža za fotografiju, zanima ju informatika. Karla Kardum, naša je vrijedna i simpatična učenica. Izvršava sve školske obveze na vrijeme. Pohađa sate baleta i prati modne trendove. Ivana Svalina je vrlo šaljiva i uvijek nasmijana osoba s velikim lijepim očima. Vrijedna je učenica. Dijeli ljubav prema haljinama i štiklama.

Katarina Krešo je vrlo simpatična i draga osoba. Iako Katarina prvo polugodište gotovo i nije bila s nama, uvijek će biti dio naše ekipe. Jedva čekamo da nam se pridruži u nastavi. Laru Jezidžić od milja zovemo „žena u malom“. Ima smisla za modu i obožava sve što je šljokičasto. U slobodno vrijeme pleše moderne plesove. Kao rezultat petogodišnjeg gledanja turskih serija, Lara je naučila turski jezik.

TREĆA SREĆA

Počet ću od našeg predsjednika razreda Ive Vincetića. Ivo se pokazao kao vrlo vrijedan, voli sve predmete, a osim učenja bavi se i košarkom. Mirna Živković naša je glavna pjevačica (to smo saznali na prvim satima vjeronauka, gdje smo bezbroj puta morali pjevati pjesmu Naš Bog), no iza lijepog i mirnog lica krije se živa vatra. Iskra Jukić, naša obožavateljica grčkoga jezika (i geografije). Voli i povijest iz koje često dobiva vrlo opširne i teške zadaće poput: prepisi lekciju iz udžbenika, zajedno sa svim zanimljivostima. Pitate se koji je razlog takve zadaće? Žvakanje žvaka pod satom profesora Šimičića. Must have! Franka Mlinarević se zadnja pridružila našem razredu. Drago nam je što nam se priključila, iako profesor Šimičić često srdačno daje savjete, ne samo Franki, već svima nama: „Nemojte mi sada kukati! Jesam nam rekao da se ispišete dok možete?“ Valentina Novački je vrsna slikarica. U slobodno vrijeme, osim crtanja i slikanja, bavi se plivanjem u klubu

fotografijom. Kada smo bili u Zagrebu, jedva je došao do daha od neprestanoga fotografiranja nas nesretnika. Ako imate loš dan, dovoljno je samo pogledati Saru Čavar i već ste se oraspoložili. Ana Lukač je na prvi pogled plaha djevojka plave kose, ali kada ju bolje upoznate Ana je glavni plesač i kandidat za zabavu. Maja Krolo je veliki obožavatelj Harry Pottera, ponekad se služi originalnim plavim perom za pisanje u školi. Već dugo se bavi plesanjem. Mirjam Vuksanić je draga djevojka koja je uvijek spremna pomoći, zanima ju grčki i voljela bi ga studirati. Nema predmeta koji našoj Mirjam ne ide od ruke. S Mihovilom Fuisom vam nikada neće biti dosadno. Uvijek je raspoložen za pjesmu i ples. Piše lijepe sastavke. Klara Ormanac je sitna, ali dinamična. Uvijek spremna na šalu i zabavu. Zanima ju medicina. Dora Rešicki je tiha, ali vrlo simpatična i draga djevojka. Ne voli se fotografirati s nama, ali već ćemo mi nju nekako nagovoriti. Ena Ević je spontana djevojka koja voli svoj mo-

Tko je rekao da je gledanje serija gubljenje vremena? Petra Žeravica, „na prvu“ vrlo plaha i mirna, ali kada ju bolje upoznate ona je šaljiva, pametna i spremna pomoći u svakoj situaciji. Još jedna stvar koju volimo kod Petre - ide joj FIZIKA!

Kao što možete vidjeti, 1.c je vrlo svestran i zanimljiv razred. Na kraju prvoga polugodišta imali smo čak najbolji prosjek među prvim razredima. S nama vam nikada neće biti dosadno.

Tea Dujmić, 1.c

Igre u Emausu

Smijehom protiv stresa

Djed Božićnjak svima izmamio osmijeh na lice

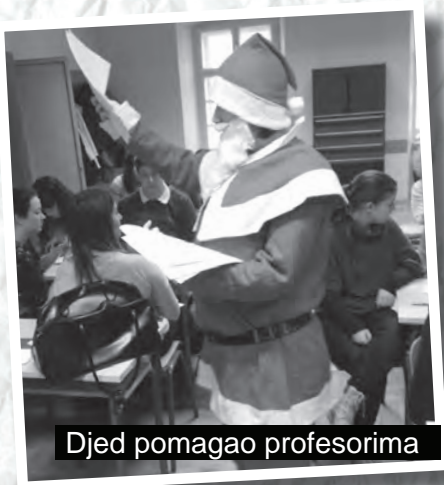
Druženje s Djedicom

Posljednji dan prvoga polugodišta svi smo se ugodno iznenadili kad smo hodajući hodnikom škole naišli na Djeda Božićnjaka. Nasmiješen, raspjevan i s punom vrećicom bombona šetao je školom i mamio osmijeh na lica. Iza odijela popularnog lika iz filmova, crtića i knjiga skrivao se maturant 4.a razreda Vinko Burča. Osim kolega iz

drugih razreda, svojom inovativnom idejom, iznenadio je i mnoge profesore koji su se željeli fotografirati s njim. Nasmijan i darežljiv posjetio je učionice te je udijelio pokoji savjet te svima zaželio sretan Božić i uspješnu novu godinu. Nakon kraćeg razgovora s djedicom otkrili smo da se na tu maštovitu ideju odlučio jer je vidio

da su učenici pod stresom zbog kraja polugodišta i na ovaj način ih je odlučio barem malo razveseliti. Svoj kostim je obukao kod kuće te je na putu do škole izmamio osmijeh većine građana Osijeka koji su mu trubili i željeli da se slika s njihovom djecom i unucima.

Matej Kurilj, 4.a

Djed pomagao profesorima

"Bježi, sirotinjo..."

Vidimo se sljedeće godine!

PUTOVANJE U ZEMlju GOVORA

Mnogi učenici pohađaju dvije škole paralelno, primjerice glazbenu ili plesnu, uz obaveznu srednju školu. Iako ja nisam baš pretjerano talentirana za ples, a sluha imam još manje, i ja sam paralelno s IKG-om završila još jednu školu – Govorničku školu. Govornička škola „Ivo Škarić“ program je Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa koji dva puta godišnje okuplja srednjoškolce iz čitave Hrvatske te kroz niz predavanja, seminara i praktičnog rada educira mlade o govorenju u javnosti. Program je koncipiran u 4 stupnja, a neke od tema su konstrukcija govora, rješavanje treme, profil publike, debata, modalni izrazi, argumentacija, debata, pregovori, brainstorming, pa sve do govora u parlamentu. Po završetku Govorničke škole polaznik postaje diplomirani govornik, što je titula koja izgleda vrlo lijepo u životopisu, ali može i biti od pomoći pri kandidiranju za stipendiju ili neko radno mjesto.

KAKO IZGLEDA JEDAN DAN U GOVORNIČKOJ?

Dan započinje u 8.00 tjelovježbom. Iako je jutarnja tjelovježba pojam koji se najčešće povezuje s odsluživanjem vojnog roka (ili prvim satom kod profesorice Cik), iznimno je važna za razbuđivanje i pravilno funkcioniranje organizma, pogotovo ako ste bili budni do ranih jutarnjih sati. Nakon tjelovježbe slijedi doručak, a u 9.00 počinju predavanja. Polaznici su podijeljeni u grupe po desetak učenika, ovisno o stupnju koji pohađaju. Svaka grupa ima svoga mentora, a mentori su uglavnom mlađi profesori fonetike s Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Prvi zadatak na predavanjima su vježbe za glas i izgovor. Radi se o nizu glasovnih vježbi poput foniranja i brzog brojanja,

a služe za razgibavanje mišića lica i postizanje što ugodnijeg glasa. Na prijedopodnevnom predavanjima, koja traju do 13.00 obrađuju se teme prilagođene stupnju koji pohađate. Predavanja su organizirana tako da traju po 45 minuta. Slijedi ručak te pauza do 16.00 koja se najčešće koristi za spavanje ili 'googlanje' u potrazi za informacijama koje su potrebne za sastavljanje govora. Govori se sastavljaju na popodnevnom predavanjima, a svaki polaznik u tjedan dana mora sastaviti govor od 3 minute, te ga na kraju stupnja izvesti pred svojom grupom. Teme govora biraju se samostalno i vrlo su raznolike, od državne mature do uvođenja kriznog poreza, te se o svakoj temi razgovara na predavanjima i zajednički slaže argumente i protuargumente. Popodne se održavaju i slobodne aktivnosti, gdje se polaznici mogu okušati u recitaciji, pjevanju, debati, TV novinarstvu ili radiju. Svake večeri organiziran je večernji program za koji se ponekad pobrinu mentori ili učenici viših stupnjeva, a na programu se često znaju naći igre, improvizacije, oponašanja, talent show i slično. Nakon progra-

ma organiziran je disko, ponekad i s tematskim zabavama, a ujutro sve ispočetka.

GOVORNIČKA VS GIMNAZIJA

Što to Govorničku čini drugačijom od svakodnevnog nastave i zašto bi itko poželio pohađati dvije škole odjednom, kad nam je većini već i ove jedne dosta? Prva i osnovna razlika je što se na Govorničkoj ne uči teorija, niti komplicirana znanja koja vam više nikada u životu neće koristiti. Na Govorničkoj ćete naučiti kako lakše izreći svoje mišljenje, argumentirati svoj stav, riješiti se treme i sastaviti opuštenu zdravicu za prijateljev rođendan. Ukratko, naučit ćete se bolje snalaziti u mnogim svakodnevnim situacijama, od usmenog odgovaranja do prepiranja s roditeljima oko izlazaka. Također ćete se naučiti bolje snalaziti u mnogim temama koje srednjoškolcima djeluju prilično apstraktno, primjerice uvođenju raznih zakona, ekonomskim planovima i idejama, promicanju kulture, funkcioniranju naše države, zdravstvenim

Diplomirani govornici iz cijele Hrvatske

propisima... Na Govorničkoj školi mozak vam radi 110% jer ste morate pratiti predavanja, argumentirati svoje mišljenje, sastaviti govor, sudjelovati u debati, organizirati večernji program, osmisлити zdravicu, no uz sve to se stignete zabaviti kao na školskoj ekskurziji i steći poznanstva koja traju dugo nakon završetka zadnjeg stupnja.

TRAJANJE, DATUMI I TROŠKOVI.

Škole se održavaju krajem ožujka i

krajem listopada i traju po tjedan dana, a mjesto radnje je neki od manjih primorskih gradova (Duga Uvala kraj Pule, Živogošće kraj Makarske, Plat kod Dubrovnika...). Cijena ovog seminara iznosi 2,100.00 kn što uključuje hotelski smještaj s uključenim obrocima i školarinu. Ponekad se za financiranje može obratiti za pomoć sponzorima, a postoji i mogućnost dobivanja stipendije.

Da sažmem, Govornička škola je jedna od najboljih izvanškolskih akti-

vnosti na kojima sam ikada sudjelovala i preporučam ju svakome tko želi naučiti argumentirati svoje mišljenje i govorom ostvariti svoje ciljeve, ali i upoznati puno zanimljivih ljudi te provesti tjedan dana u jedinstvenoj atmosferi i posebnom duhu. Više informacija može se naći na internetu (www.ffzg.unizg.hr/fonet/gs) ili osobno na mail kmatic94@gmail.com

Karla Matić, 4.b

Filmska edukacija

Filmom protiv predrasuda

Na filmskoj radionici u organizaciji udruge O.M.G. (ne, ne radi se o svima nam dobro znanoj kratici koja znači „Oh my God“), odnosno Otvorene Medijske Grupacije, sudjelovala je Karla Matić, učenica 4.b razreda naše škole.

U okviru filmskoga projekta 4 RAZ (Raznolikost, Razmjena, Razumijevanje, Razvoj), kojim zagovaraju prava civilnoga društva, demokratizaciju te integraciju manjina, udruga je organizirala radionice koje uključuju profesore i učenike Osječko – baranjske županije. Osmišljena je edukativna radionica o produkciji dokumentarnih filmova kao i skripta s informacijama o režiji.

Osim što je pripremio skriptu i ostale edukativne materijale predavanja je vodio Jerko Ban, redatelj, scenarist, snimatelj s dugogodišnjim međunarodnim filmskim iskustvom, a nama poznat po tome što je vodio filmske radionice i u našoj školi. Po završetku radionica, učenici su prema uputama i pod vodstvom stručnoga tima snimili pet kratkih dokumentarnih filmova u trajanju

od 7 do 10 minuta. „Amra – vladarica znanja“, „Dobri duh Đakova“, „Dvije prijateljice“, „Vedetov san“ i „Sofijin svijet“ nazivi su konačnih filmova, a u izradi jednog od njih (Vedetov san), kao producentica sudjelovala je i Karla. „Ja sam vrlo pozitivno iznenađena ovim radionicama. Sudjelovalo je 50 srednjoškolaca iz cijele Slavonije, a radilo se na način da smo prvo pohađali dva dana predavanja na kojima smo učili o scenariju, kameri, montaži i tonskoj produkciji dokumentarnog filma, a nakon toga smo dobili priliku na terenu praktično primijeniti ta znanja. Dosta sam proširila svoja znanja na

području snimanja dokumentaraca jer su nam mentori bili vrhunski, a također sam upoznala i puno zanimljivih ljudi koji dijele slične interese kao i ja. Ovakve radionice i projekte preporučam svakome tko ima volje i ambicije, jer se u malo vremena zaista može steći puno novih znanja i poznanstava.“

Na web stranici minority3d.com možete pronaći filmove ovih mladih talentiranih učenika koji nose veliku poruku i razbijaju predrasude, ali i istražiti nešto više o ovom projektu.

Viktorija Ljubičić, 3.b

Slavonci filmaši

Plemenite životinje

Branka Bogdan, učenica 3.b razreda, u slobodno vrijeme bavi se jahanjem i dresurom konja. Jahanje je za različito od većine sportova po tome što osim nornoga treniranja, potrebno je i puno dodatnoga truda za održavanje štala, higijenu samih životinja, brigu za konje i njihovu prehranu...

Što te privuklo jahanju?

Još kao mala zanimala sam se za konje i konjički sport, ali mi je to uvijek bio nedosanjani san budući da mi je moja obitelj uvijek govorila kako je to opasno te da nije to za mene.

Kako si počela jahati?

Upisala sam školu jahanja u konjičkom klubu Hercules u Vuki. Nju sam pohađala mjesec dana.

Plemenite životinje u šetnji

Pred bitku

Školu obično upisuju početnici koji prije toga nisu imali nikakav doticaj s konjičkim sportom.

Opiši nam kako izgleda tipičan trening?

Kada bih došla na trening, prvo što bih morala je uvesti konja u staju (kada su bili pušteni na ispašu), precizno mu očistiti grivu, dlaku, kopita... Zatim bih morala donijeti opremu te ga sama osedlati. Moja trenerica Viktorija inzistirala je na tome da trebamo sami sedlati i čistiti konje kako bismo jednoga dana znali raditi sa svojim konjima. Sve to, čišćenje konja, trening i rasjedlanje trajalo bi oko tri sata.

Kakav ti je raspored treninga?

Stalne treninge imala sam 2-3 puta tjedno, a kasnije sam, kako su se povećavale obveze u školi, trenirala samo subotom.

Imaš li svog konja?

Nažalost, nemam jer oni iziskuju posebne prostore, a i kupnja i uzdržavanje konja vrlo su skupi. Konj može koštati i nekoliko tisuća eura, ali čim budem imala priliku i vremena da se njime bavim, kupit će mi ga.

Što bi poručila svima koji bi se počeli baviti jahanjem?

Za sve one koji bi se počeli baviti jahanjem preporučila bih da se ne počinju baviti ako nemaju dovoljno

Mlada jahačica

vremena, ali ako imaju vremena i želju, svakako bih preporučila jer je to prekrasan sport, konji su divne životinje, a briga o njima i jahanje korisno je utrošeno vrijeme. Posebno bih se zahvalila svojoj trenerici Viktoriji koja me poučila jahanju i tome kako su konji prekrasne životinje koje daju puno ljubavi, a ne traže mnogo.

Matija Ivančić, 3. b

Ošini po prašini....

Kakav konj!

BISERI

(Na satu biologije) Prof. Cik: Vidite sada smo uvijanjem DNA skratili 40 cm na 45 cm.

Prof. Pandžić: Što je atom? To svi već sigurno znate...

Iskra: Atom je nedjeljiva čestica koja se dijeli na protone, neutrone i elektrone.

Prof. Černoga: Ajmo, smirite se, ne dijele se bonovi za Interšpar!

Prof. Šimičić: Ne dajte da vas pregazi vrijeme. Jedina stvar koju vrijeme nije pregazilo su piramide. Vi niste piramide!

Prof. Šimičić: Skupite te novce do petka!

Ivana (blagajnica): Kakve novce? Za šta?

Prof. Šimičić: Meni za zimske gume...

Prof. Šimičić: Čolić!

Morena: Molim Vas nemojte me tako zvati.

Prof. Šimičić: Hoćeš da te zovem Zdravko?

Kujundžić: Kujundžija je onaj koji kuje!

Prof. Bilandžić: Onda je kujundžić njegov mali!

Učenica: Promašili ste profesiju, trebali ste biti glumica.

Prof. Bilandžić: Pa posao profesora i je jedna vrsta glume – staneš tu pred učenike i kreveljiš se, barem ja.

Mihaljević: Ako ja zasadim divlji kesten u dvorištu, hoću ga ja onda pripitomiti?

Krajnović: Maja je na krivom zadatku, čak i na pogrešnoj strani, a usudim se reći i u pogrešnoj školi.

Anamaria Barukčić je zaspala na satu grčkog. Prof.Sabanov: Je li ona spava?

Žuži: Da.

Prof.:Dobro, budite tihi da ju ne probudite.

Prof. Sabanov: A kako da ja znam da to nije netko od prošle generacije tebi preveo? Vlatka: Pa prošle generacije nisu ni došle do ovdje.

Fizika, igramo se matematičkim njihovom. Adriana: Pa kak to sad? Recimo da malo dijete objesimo na tu špagu, jel bi to bilo brže?

Prof. Zorić: Pa psine nam samo uljepšavaju život. A ako i pretjerate, uvijek si možete spasiti čast i otrovati se.

Karla: Ja ne znam crtati. Zato mi i ne ide grčki.

Vlaku snijegu – kava i izgovor

Stotine srednjoškolaca svakodnevno putuje vlakom u školu i iz nje pa tako i ja.

Predivan je osjećaj buditi se ujutro u 5 da bismo stigli na vlak, uživamo čekati na kolodvoru i smrzavati se ranom zorom. Još je ljepši osjećaj kada uđemo u vlak i nema mjesta za sjedenje, onda tako veseli i puni energije moramo stajati pedesetak minuta do Osijeka. Nađemo li kojom srećom mjesto, obavezno nam se pridruži neka zabavna bakica (iako se nekada čini da je tajni agent, a ne obična baka). Vožnja tada kao da traje nekoliko sati! No nije nama uvijek tako zanimljivo, često pišemo i zadaće, učimo, čitamo lektiru, jer kod kuće za to jednostavno nemamo vremena. Mnogo puta ni grijanje ne radi, ali kriza je pa im ne zamjeramo. Zatim, kada vlak dođe na glavni kolodvor, moramo pješačiti do škole, jer butre nemamo, a „švercanje“ u tramvaju je grijeh. Još jedna loša strana putovanja vlakom je to što zimi vlakovi kasne, a onda ne stignemo na prvi sat, ponekad niti na drugi. Upitala sam jednu učenicu I. gimnazije što misli o kašnjenju vlakova: „To je nešto što nas najviše pogađa, jer mi svi jako volimo ići u školu i ne želimo zaostajati s gradivom. Još je gore ako prvi sat imamo test i ne možemo ići pisati, a naučili smo. Nasreću, ne događa se često da vlak kasni.“ Ima učenika koji nemaju ništa protiv kašnjenja vlaka, zapravo uživaju u tome. „Meni je najdraže kada pada snijeg, zato

što znam da će nam vlak kasniti. To nam je prilika da odemo na kavu i imamo izgovor te ne možemo dobiti neopravdani sat“, izjavila je učenica Škole za primijenjenu umjetnost i dizajn. Nakon nastave opet moramo čekati vlak, ali za to vrijeme pišemo zadaću i ponavljamo gradivo. „Većinom poslije škole odem na kavu jer svaki dan moram čekati vlak više od sat i pol. Nekada pišem i zadaću, ali to je vrlo teško u čekaonici punoj ljudi“, rekao je učenik Trgovačke škole. Od ove godine karta za vlak poskupjela je za 15%, što znači da se u prosjeku cijena mjesečne karte povisila za sedamdesetak kuna. Nas to ne brine jer nam država sufinancira 75% cijene karte, a nama iz općine Koška plaćaju i ostatak pa mi putujemo besplatno.

Tijekom putovanja vlakom upoznajemo mnogo novih prijatelja, no isto tako viđamo i prijatelje iz osnovne škole te ostajemo povezani. Iako ponekad zna biti vrlo teško i naporno putovati svaki dan, ipak je bolje nego biti u učeničkom domu. „Meni je u domu solidno, ali nedostaju mi obitelj i mamina kuhinja. Voljela bih da mogu češće dolaziti kući jer zbog puno obaveza u školi ne dolazim svaki vikend“, pojasnila je djevojka iz osječkoga ženskoga doma. Od mojih prijatelja iz osnovne škole nitko nije u domu, svi putujemo. Drago mi je što sam odabrala svakodnevno putovati jer je vrlo lijepo viđati roditelje, braću i sestre te navečer spavati u svome krevetu.

Ivona Hohoš, 1.c

Opet taj kolodvor...

Tamburaši izmamili kune

Na Danima kruha već su tradicionalno učenici Isusovačke klasične gimnazije na štandovima posred Tvrđe prodavali vrsne pekarske proizvode, a najbolje je proizvode ponudio 3.a što je i školska delegacija profesora također uočila uručivši nam prvo mjesto među razredima. Osim što su učenici pekarima krali kupce, uveselili su i turiste iz Amerike (ali i izmamili na prozore djelatnike Rektorata i učenike Ekonomske škole) te oduševili prekrasnim narodnim nošnjama i našim tamburaškim sastavom koji je "prosvirao" novčanik bivšega nogometaša Davora

Ima se, može se

Šukera i gospode iz HDSSB-a koji su se uz zvuk tambure i uz osjet škroba u ustima oprostili od 400

kuna koje su velikodušno donirali učenicima IKG-a.

Dragutin Hasenay, 3.a

Zapeli u liftu

Nakon nevjerojatno vješto izvedene akcije ulaženja u lift, koji je bio otvoren na tek nekoliko sekundi bez da je ijedan profesor ili redarstveni djelatnik škole (spremačice i domar) to primijetio, nekolicina učenika četvrtoga razreda (imena ostaju poznata samo redakciji) odjednom je shvatila da je lift jednostavno stao. Shvativši što se događa, hrabri su učenici 3.a odmah otrčali do lifta i uslikali veselu ekipicu. Dok su delikventi polako gubili zrak, a ostali učenici isto tako gubili zrak (ali od smijanja), domar je pozvao majstora za lift da u hrabroj školsko-redarstvenoj akciji pokuša izvući unesrećene. Kada su izašli, boreći se za zrak, bili su kao preporođeni te su rekli da im

"NEMAMO O₂. HOĆEMO BUREK"

je ovakvo iskustvo otvorilo oči te su odlučili jesti samo po pola bureka na dan kako im se ovo

strašno iskustvo ne bi ponovilo.

Dragutin Hasenay, 3.a

Ispod Eiffelova tornja

Sasvim slučajno, saznali smo za nevjerojatnu priču koju nam je ispričala Karmela Mijić, naša profesorica informatike. Kako je Francuska obilježila njezin život, tko je Marguerite David, kako Bog djeluje na najneobičnije načine i kroz različite ljude, imate priliku saznati čitajući sljedeće retke...

Kako to da je baš Francuska bila ta zemlja koja je obilježila Vaš život?

Krenulo je s maturalnim putovanjem u Francusku. Tamo sam upoznala vašu današnju profesoricu matematike Željku Duh Blašković. Ona je tamo bila sa svojom školom, a ja sam bila sa svojom.

Razgovarajući o Francuskoj mene je iznenadilo kako to da su oni sa svojom agencijom puno više toga vidjeli. Pokazala mi je plan Pariza, što su sve obilazili i gdje se što nalazi i ja sam odlučila da ću jednoga dana sve to pogledati.

Samim tim prvim dolaskom u Francusku nisam se htjela popeti na Eiffelov toranj i rekla sam „Sljedeći put.“

Znači, prvi puta ste u Francusku išli sa školom. A drugi put?

Drugi put se stvorila prilika da idem preko Taizea na doček Nove godine. Obilazili smo sve što smo trebali i što je bilo u planu, sva

duhovna događanja, a prijateljicama sam uspjela i pokazati ono što sam ja vidjela kada sam bila na maturalnom putovanju i ono što sam još željela vidjeti.

Kada sam taj drugi puta bila u Parizu, opet nisam išla na Eiffelov toranj, rekla sam opet „Sljedeći put“.

Tada sam upoznala gospođu Marguerite David. Ta gospođa David približila se na ulici meni i mojoj prijateljici, suputnici, i željela nam je pomoći. Nismo baš imale osjećaj da nas žena želi uvesti u neko loše društvo ili da će nam nauditi. Jednostavno nam je željela pomoći i tad smo u biti shvatili da je cijeli grad bio upoznat s time da mi dolazimo, i da nam trebaju pružiti pomoć ako vide da se baš ne snalazimo.

Marguerite David

Znači, ako sam dobro shvatila, ona Vas je vodila po Parizu ili...?

Pa nije nas baš vodila, samo nas je odvela na to mjesto gdje je bio susret mladih. Iako sam tada Pariz dosta dobro poznavala, nismo mogle odbiti stariju gospođu.

Budući da ona govori samo francuski, a mi samo hrvatski i engleski, imali smo još jednu osobu koja je prevodila s francuskog na engleski, s engleskog na francuski. Valjda nas je Duh Sveti nadahnuo. Rukama i nogama objašnjavaš, i sve ti to bude jasno.

Nakon toga, gospođa David nas je tijekom te novogodišnje duhovne obnove pronašla i dolazila vidjeti još dva-tri puta, a pozvala je mene i prijateljicu k sebi na novogodišnji ručak. Ona nas je i otpratila na autobus za Hrvatsku i rastale smo se u dobrom, s obećanjima za dopisivanje. Redovito smo se dopisivale i često nam je slala nešto novca, kao džeparac, koji sam ja štedjela godinama.

Nije li postojao generacijski jaz između Vas i gospođe David?

Pa i ja sam ispočetka mislila da će biti prisutan nekakav generacijski jaz, ali shvatila sam kada sam bila kod nje da je ona imala kćer od 36 godina koja je umrla od raka, a prije

Eiffelov toranj i mladi

toga joj je umro muž. Nešto više o njoj nisam znala. Ona je uvijek znala pitati kako sam, što učim, kako napredujem... U biti, nju je s nama najviše povezalno to što smo mi došli iz Hrvatske gdje je ona čula da je bio rat i to je nju privuklo k nama. Tako je ona odlučila nama pomagati. Ona je kao djevojka prošla Drugi svjetski rat u Francuskoj, u Parizu, a mi smo bile mlade djevojke koje su bile u ratu. Jako sam se vezala za nju. Nisam više imala nijednu baku i meni je ona bila kao baka...

Koliko je ljudi bilo na Taizeovim duhovnim obnovama? Koliko dugo su one trajale?

Malo poslije Božića '94, do same Nove godine '95, znači četiri do pet dana. Bilo je jako puno ljudi, iz cijeloga svijeta... Imali smo organizirane susrete sa skupinom u školskoj dvorani gdje smo bili smješteni, a imali smo i susrete u obližnjoj crkvi. Razgovarali smo o različitim temama, pričali, molili se, a budući da je Taize karakterističan po svojoj eku-menskoj crti, bilo je tu i ljudi raznih drugih religija.

Rekli ste da ste bili tri puta u Francuskoj. Možete li nam reći nešto o trećem putovanju?

Naravno. To je bio susret mladih s papom kada je gospođa David meni poslala novac za kartu i izrazila veliku želju za mojim dolaskom. Tako sam kod nje bila tjedan dana prije susreta mladih i nakon samog susreta još nekoliko dana. Šesnaest dana sam tada proboravila u Yerru u kojem je živjela gospođa David, koji je smješten dvadesetak km od Pariza.

Nakon toga posjeta češće smo se dopisivale.

I taj treći put sam rekla da neću ići na Eiffelov toranj, nego da ću

ići sljedeći put, ali više mi se nije ukazala prilika da odem u Pariz, ali nije ni bitno. Meni je bilo još i ljepše ispod Eiffelova tornja.

Jeste li naučili francuski?

Pa, u tih šesnaest dana, jesam. Što je trebalo, da. Ovako slušajući puno se toga može razumjeti. Čak sam nešto i znala progovoriti ako je trebalo. Prisiljen si (smijeh).

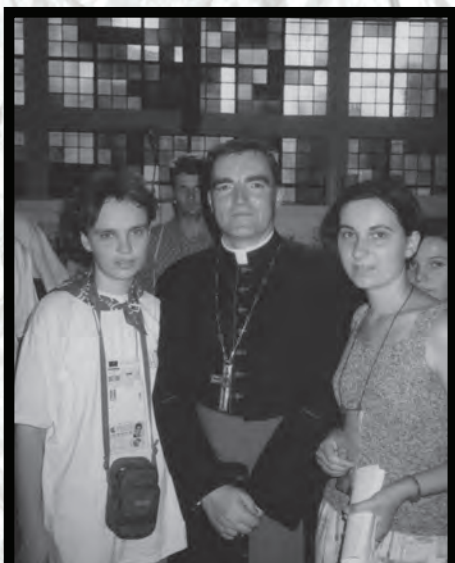
Kako ste se s njom inače dopisivali, na kojem jeziku?

Na francuskom. Ja sam tu pronalazila osobe koje znaju francuski – časne iz Francuske koje su bile u Aljmašu pa pater Hank koji je u našoj školi bio prvi profesor matematike.

Ali i ja sam pisala, vježbala. Počela sam i učiti francuski, sve dok jednom nisam dobila jedno pismo u kojem me ona pitala jesam li ja više završila fakultet, iskritizirala me. Meni je bilo neugodno. Probala sam napisati kratki odgovor, ali nisam znala šta da napišem, što da joj kažem na sve to. Da joj objasnim da se ovdje kao apsolvant ne mogu zaposliti. Jednostavno to vrijeme, '98. je bilo stravično sa zapošljavanjem, grad je stao, mrtav.

Grob Morrisona

Profesorica i kardinal Bozanić

Vi ste gospođi David rekli da već dugo ne možete naći posao. Je li tada prestalo dopisivanje?

Da, tada je, nažalost, prestalo dopisivanje. Ja mislim da sam ja ipak poslala to zadnje pismo i da ona meni nije odgovorila.

Znam, kada sam se pripremala za udaju, da sam se u jednom trenutku zapitala što je bilo s njom, je li još živa. Nešto me je jedan dan pogodilo. Ona mi je odjednom pala na pamet. Mislila sam, Bože, možda je i umrla. Možda je baš danas umrla.

I čini mi se da, sada kada sam vidjela datum kada je ona umrla i sve to, da je taj dan, nešto me tako veže za taj dan, da sam uvjereni da sam osjetila dan kada je umrla. Jednostavno taj neki osjećaj...

I nakon vjenčanja, kada sam se udala i rodila svoje prvo dijete, poslala sam pismo sa slikom... Moj muž, ja i naše dijete. Pisala sam da sam završila fakultet i da napokon radim. Nikad nisam dobila odgovor i nisam više htjela slati, maltretirati ženu, možda se ona razočarala, ne znam, ...

Nakon deset godina sam dobila odgovor, kada mi je sud poslao pismo u kojem je pisalo da je

gospođa David umrla i da je pred smrt mislila na mene... Sud me nije mogao naći, nisu mogli naći moju adresu. Sa spremanjem i rješavanjem starih slučajeva naišli su na moju djevojačku adresu i poslali tamo pismo da mi kažu kako mi je gospođa David ostavilo nešto u nasljedstvo i da su oni svo to nasljedstvo dali dobrotvornim udrugama i da bih sada možda mogla dobiti samo jedan dio toga. Nisu me mogli prije naći. Poslala sam im odgovor da je meni, u vrijeme kada mi je trebalo, njezina pomoć bila pružena i da je to dovoljno...

Vi ste, dakle, deset godina kasnije saznali da je ona preminula i da Vam je željela ostaviti nasljedstvo. A jeste li saznali godinu njezine smrti, je li to bio baš onaj dan kada ste se je iznenada sjetili?

Da, jesam. Umrla je baš pred moje vjenčanje. Još uvijek se ježim. Rekli su da je preminula 24. travnja. Pred moje vjenčanje. Jednostavno sam imala taj osjećaj. Puno mi je značila u životu. I danas nosim njezin škapular koji mi je poslala.

Tereza Šomoljanski, 3.b

Ispred glasovitog tornja

“Nakon deset godina sam dobila odgovor, kada mi je sud poslao pismo u kojem je pisalo da je gospođa David umrla i da je pred smrt mislila na mene...”, u tuzi govori profesorica Mijić.

Profesorica u podzemnoj

Sočni plodovi amaterskog glumišta

U našem velikom gradu niknula je mala skupina revolucionarnih kreativaca pod vodstvom Biserke Mekovec de Carvalho i Marte Marie Mekovec de Carvalho. Riječ je o OKOS-u, Otvorenom Kazalištu Osijek, skupini studenata i srednjoškolaca, glumaca amatera. Sočne plodove ove neprofitne udruge okusila je naša učenica Maria Matas.

KAKO JE POČELA DIVNA AVANTURA

Maria je bila na premijeri „Grand Guignola“ i susrela Bornu Dananića, bivšeg učenika, koji ju je upoznao s udrugom OKOS. Nekoliko dana poslije susrela je redateljicu predstave i suosnivačicu udruge Martu Mariju Mekovec de Carvalho kojoj je iznijela svoje pozitivne dojmove o predstavi nakon čega ju je mlada redateljica pozvala da im se pridruži. Nedugo nakon tog susreta Maria je na internetu pronašla prijavu za audiciju predstave „Pješčar“, adaptaciju Hoffmannovog istoimenog djela. Samo dva tjedna nakon audicije dobila je odgovor da je primljena u glumačku postavu. U mjesnoj su zajednici Gornji Grad na prvom sastanku svi dobili tekst te ga i zajedno prošli. Čitaće probe bile su dva puta tjedno od svibnja do srpnja, a u kolovozu su počele scenske probe. Generalna je proba bila 27. rujna 2012., a premijera dan poslije, 29. rujna 2012. u dvorani OGI-OS-a.

Ah, ti osmijesi poslije predstave...

HRABRA I UPORNA

Kada je došla na sastanak, Maria kaže da joj je sve bilo nepoznato i u jednu ruku čudno, ali s vremenom su se svi sprijateljili. Većinom su to srednjoškolci i studenti, koji se družu i zabavljaju, ali kad glume, glume poput profesionalaca. Tijekom ljetnih praznika dolazak na probe joj nije predstavljao problem, ali kada je počela škola i scenske probe, bilo je naporno,

Scena iz predstave

jer si, kako kaže: „...u kazalištu do kasno navečer, a ujutro moraš u školu“. Sve je to ipak s lakoćom obavljala jer je radila ono što voli. Maria se pojavila već u prvoj sceni u ulozi studentove majke Katarine. Priznaje da je imala veliku tremu dok je čekala da se svjetla upale, ali i tijekom same predstave. Nakon završetka predstave i naklona, Maria je znala što će raditi do kraja života. Tri je dana zaredom kazališna dvorana bila puna, a ljudi su o predstavi imali smo pozitivne dojmove. Jedini prigovor je bio da je predstava prekratko trajala (samo 45 minuta). Maria je također dizajnirala plakate za predstave „Pješčar“ i „Bajka o Ariju i Picassu“.

Sljedeća je predstava planirana za travanj pod nazivom „Jazz, Barut i Shakespeare“ čija je fabula ostala zavijena u veo tajne, ali ste svi pozvani doći i otkriti istu.

Antun Videković, 3.a

Ivana Krstić učenica je trećeg razreda naše škole. uz školu bavi se plesom i manekenstvom ... Pitali smo ju što misli o svemu tome i kako se snalazi u manekenskim vodama.

Ovakav kreneš u modni svijet...

Zašto si se počela baviti manekenstvom?

Oduvijek sam se htjela iskušati u modnom svijetu te sam prošle godine završila tečaj.

Kakav je to bio tečaj?

To je bio tečaj u modnoj agenciji Click trajao je dva mjeseca. Na njemu smo učili osnove manekenstva: kako hodati uspravno, u večernjoj haljini, s modnim dodacima... Također smo učili različite izlaze: samostalne, u paru, grupi

te defile (završni hod). Bio je zanimljiv, a ja sam se osjećala dobro jer sam radila nešto što me ispunjava i lagano sam savladavala nove vještine.

Kako je izgledala tvoja prva revija?

Prva revija mi je bila na Cocktail Barci, imali smo profesionalne vizažiste, frizere, fotografe i dizajnerice. Pripremali smo se 6 sati prije same revije. Imala sam 4 izlaza od dvije dizajnerice, između kojih je plesala moja plesna skupina koja mi je upotpunila tu večer zajedno s roditeljima koji su mi bili moralna podrška.

Kako na tebe gledaju kolege i kolegice?

Zapravo nisam nikome htjela reći da idem na tečaj sve do završne revije, kao ni za PFI (Portanova Fashion Incubator), ali su saznali preko portala te mi je većina čestitala.

Kako si dospjela na PFI?

Za casting sam saznala preko prijatelja uspjela sam pobijediti strah i odlučila otići. Bilo je 120 prijavljenih, a prošlo 40 među kojima sam bila i ja. Imala sam ogromnu tremu i kad su me prozvali bila sam iznenađena i ponosna na samu sebe.

A obitelj, podržavaju li te?

U mojoj odluci su me podržali jer je bilo jednom tjedno te mi nije oduzimalo previše vremena i tako

sam uspjela uskladiti školske obaveze.

Kad već spominješ obaveze, koliko je posao manekena naporan?

Većina misle: Što je to? Samo se trebaš jednom prošetati. Iza te jedne "šetnje" stoje sati i sati priprema i proba na što provedemo i po 10 sati prije same revije.

Kako si se borila protiv treme uoči PFI-ja?

Kao što sam već rekla, morali smo doći 10 sati ranije kako bi dvije frizerke i tri vizažistice uspjele pripremiti 40 manekena i manekenki za reviju. Također su tu i završne

Ovako očekuješ da ćeš izgledati...

parfem?

Ovako zapravo izgledaš

pripreme na samoj pisti, tako da trema sama nestane u gužvi od priprema, a prazan hod sam rješavala čitajući lektiru. Na kraju se sve svodi na ono u našoj glavi i koliko ćemo si prepreku sami stvoriti.

Koliko ti reakcije znače, bile one negativne ili pozitivne?

Svatko voli dobiti pohvalu, ali i kritika je dobrodošla jer se i iz nje uči.

Od koga dobivaš najviše reakcija, tko najviše utječe na tvoj stil?

Od mame koja je najiskrenija, a usput i financira sve.

Na što mi bi potrošila zadnju kunu?

Dvumim se između bureka i parfema.

Kako se odijevaš za običan školski dan?

Odijevanje kombiniram sa trenutnim raspoloženjem, ali više volim ozbiljniji look od sportskog.

Koliki utjecaj na to ima modna pista?

Modna pista utječe na moje odijevanje, najviše volim nositi visoke pete i nosila bih ih i u školu da nam škola nije u Tvrdi, koja je poznata po najsurovijem učenju hodanja u visokim petama i najlakšem uništavanju, a predragocjene su da bi ih se tako rješavala.

Imaš li tajni hobi?

Imam, volim fotografirati prirodu jer me opušta te se tako odmaknem od svakodnevnice i tvorevina što je učinila ljudska ruka.

Najdraža knjiga, film, modni časopis, glazba?

Knjiga-Tajna, film- The Game, glazba-pop, r'n'b, retro, a modne časopise ne volim jer iz broja u broj ponavljaju reklame i članke.

Kako vidiš sebe u budućnosti, planiraš se nastaviti baviti manekenstvom profesionalnije ili samo sa strane kao i do sad?

U budućnosti se vidim u nekom drugom poslu uz manekenstvo jer ono služi novom iskustvu i

Foto: Dino Spaić

Uživa u onome što radi

užitku od čega se ne može živjeti. U Hrvatskoj se malo ljudi zanima za manekenstvo i nije veoma zastupljeno kao u nekim drugim zemljama.

Mirjam Nedić, 1.b

S lakoćom pozira

TRBUHOM

Tamara Mazur, Stjepan Perak i Branka Bogdan, učenici 3. b razreda odlučili su se, za razliku od svojih kolega, probati nešto novo te klasičan tip putovanja i ekskurzije zamijeniti nečim novim, drukčijim. Oni su se odlučili za Taizé, malo selo i molitvenu zajednicu mladih u francuskoj pokrajini Burgundiji.

Kako ste došli na ideju o Taizéu?

Tamara: Prof. Tomislav Špiranec nam je na satima vjeronauka pričao o tome i tada smo počeli razgovarati kako bi bilo dobro otići i iskusiti nešto drugačije od hotela i užurbanih gradova, no tada je sve ostalo na ideji. Nekoliko mjeseci kasnije naš je razred posjetio volonter iz Taizéa. Priče o volontiranju i životu Taizéa su nas toliko dotaknule da smo odmah otrčali profesoru i rekli da mi tamo želimo ići. Također, jedan od razloga je bio i taj da smo se htjeli istaknuti od ostatka razreda koji se tada spremao za London.

Kako ste putovali i pripremali se za Taizé?

Stjepan: Put je bio puno lakši nego same pripreme... Dosta smo se iscrpili kontaktiranjem grupe koja je išla iz Zagreba i imali smo sreće

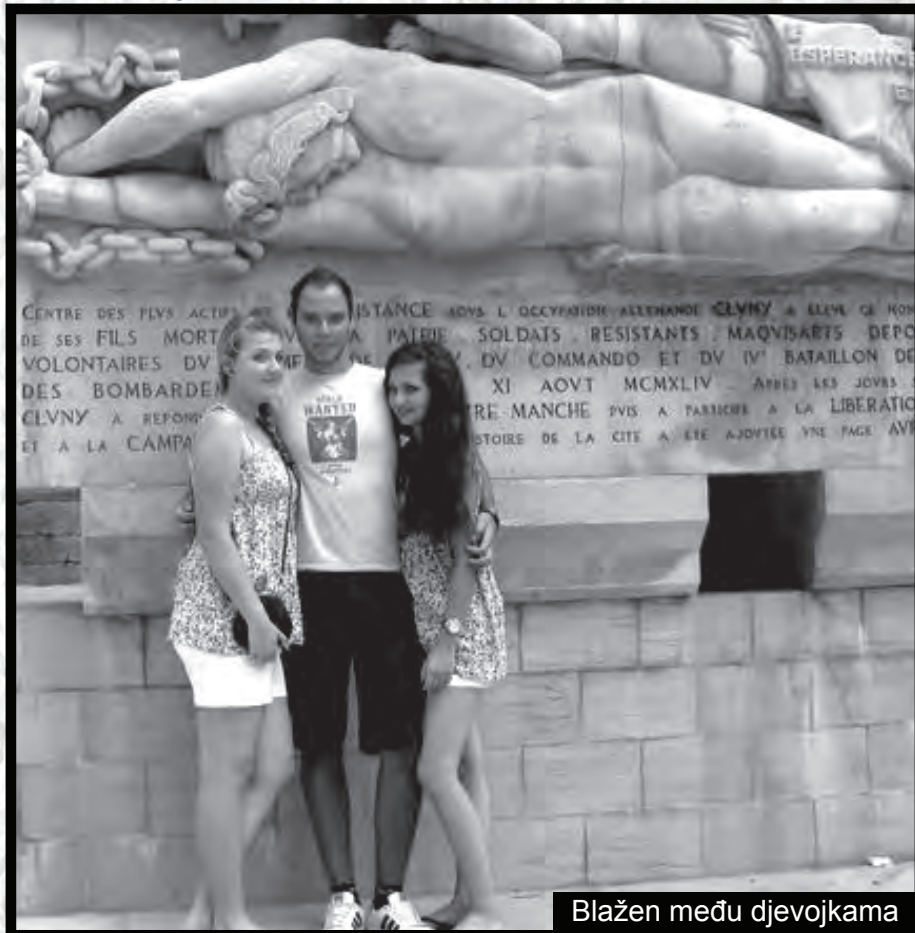
da je bilo mjesta i za nas. Bilo je i nekih komplikacija, ali samo oko datuma polaska. Bili smo nervozni i nismo znali što ponijeti od odjeće, obuće ili hrane. Na svu sreću, Inka Černić i Karla Matić, učenice koje su bile godinu dana ranije u Taizéu, dobro su nas uputile i većinu potrebnih stvari smo ponijeli, neke sitnice su nam nedostajale, ali one su bez razmišljanja priskočile u pomoć.

Opišite svoje dojmove o Taizéu.

Branka: Mnogi bi Taizé opisali kao

jedno malo selo u koje svake godine dolaze tisuće ljudi... Naizgled se čini tako, ali provodeći dane tamo shvatila sam da je Taizé jedna velika obitelj koju povezuje rad, molitva, no najviše od svega LJUBAV!

“Priče o volontiranju i životu Taizéa su nas toliko dotaknule da smo odmah otrčali profesoru i rekli da mi tamo želimo ići.”

Blažen među djevojkama

ZA VJEROM

Objasnite našim čitateljima kakve su vjerske i molitvene aktivnosti Taizéa budući da je Taizé prvenstveno molitvena kolonija mladih.

Stjepan: Taizé je multireligiozni kamp gdje dolaze ljudi iz cijeloga svijeta, sve se bazira na vjeri, postoje razne aktivnosti kao što su molitveni susreti, rad u zajednici (rad u crkvi, skupljanje smeća, rad u kuhinji, pranje posuđa, uređivanje baraka, noćni pazitelj, rad u kafiću Oyak).

U kojim ste vjerskim aktivnostima sudjelovali?

Tamara: Vjerski sadržaj je ono što Taizé čini posebnim. Poslije doručka svaka skupina čita Evanđelje i razgovara o njemu, a

Vjera stavlja osmijeh na lice

Branka i novopečeni prijatelj Āgripa

navečer je misa.

U subotu je misa i molitva uz svijeće koja nas je posebno dirnula... Željela bih da svaki vjernik doživi taj trenutak zajedništva u Kristu s ljudima iz mnogih zemalja, želim da svatko tko misli da je usamljen i da nema radosti u vjeri doživi taj zanos i susret s Kristom.

Branka: Slobodno vrijeme iskoristili smo tako da smo posjetili okolne gradove. Bili smo u Cormatinu, Clunyu i Maconu. Do Cormatina smo pješaćili 4 km te posjetili dvorac koji taj gradić krase još od 17. stoljeća. Htjela bih napomenuti da smo sami bili svoji vodiči po tim gradovima i upravo to je dalo posebnu čar tom putovanju.

Matija Ivančić, 3.b

“Uzbudljiv je osjećaj istraživati nekoliko mjeseci i onda posjetiti ta mjesta. Lijep je osjećaj otići na putovanje sa svojim prijateljima i sam istraživati, tražiti nove putove, kupovati suvenire, slati razglednice... ali otići na putovanje na kojem shvatiš da, ako si pomažete, razgovarate i brinete jedni za druge daleko od obitelji i udobnosti doma, tada doživite najljepši osjećaj. Tada postane kao obitelj, a to je glavna zadaća zajednice u Taizéu.”, kaže Branka.

Sloboda ili borba

Nekada nas neočekivani životni ishodi odvedu tamo kamo nikada ne bismo očekivali da ćemo otići, a preostane nam jedino da se opustimo i što bolje snađemo u novoj sredini. Neki od mojih sugovornika oduvijek su sanjali preseliti se u drugi grad i osjetiti djelić slobode, dok su drugi potpuno spontano završili na studiju u drugoj državi. Ne možemo uvijek birati i nekada nas rezultat na državnoj maturi ili prijemnom može „prisiliti“ tražiti obrazovanje i izvan granica Hrvatske. Kako nakon takve situacije ostati pribran i naposljetku se snaći u drugome gradu, otkrili su nam bivši klasičari Dora, Matija i Matea. Saznajte gdje se može uštediti na studentskom životu, zapartijati i pojesti najbolji čevapi!

DORA STILIN – FILOZOFSKI FAKULTET, PSIHLOGIJA, RIJEKA

„Grad me oduševio. Totalno sam se zaljubila u sve silne uzbrdice i strmine! Ispustim dušu kad dovučem kofere od kolodvora do doma, ali to nije bitno. Rijeka je mjesto kao i svako drugo, stvar je u studentskom životu koji je nešto potpuno novo i zanimljivo. Jedna od najboljih stvari je što svakoga jutro kad otvoriš prozor, vidiš more. Kada zatopli, bacit ću se u potragu za plažama. U samome gradu nema pristupa moru, ali vjerujem da se plaže daju naći u okolici. Nikad neću zaboraviti prvi dan u Rijeci. Došla sam s mamom i prvo smo pomoću GPS-a sto godina tražile gdje je uopće taj studentski dom. Nakon što smo ga nekako našle, predala sam svu papirologiju i dobila nepoznatu cimericu koja mi je sada gotovo kao sestra. Odmah sam jurila na faks, nisam

znala kamo idem, ni u kojem sam busu, bila sam izgubljena, ali rekla sam si da se moram naviknuti i – jesam, ponovila bih te početne muke još milijun puta ako treba. Živim u domu gdje nikad nisi usamljen; uvijek je hrpa ljudi oko tebe i ako ti nešto nedostaje, samo pokucaš nekoj od susjeda i sve se uspije naći. Primjer toga je kada mi je jednom trebao punjač za jako stari mobitel i, naravno, uspio se naći. Samo je trebalo kucati od sobe do sobe sve do trećeg kata, ali se našlo! Hranim se ili u menzi ili u domu jer znam eksperimentirati s hranom i skuhati neki bijedan ručak. Kad imaš limit svaki mjesec, jako počneš cijeniti sve K-plus, Standard i proizvode na akcijama. Ali menza je najbolja, kada vidiš kako možeš pojesti super obrok za nekoliko kuna, pekar ti postane luksuz, vjerovali ili ne. U Rijeci su tri menze, a najbolja je u kampusu na Trsatu. Na hranu dnevno potrošim petnaestak kuna, a najviše mi novaca ode na fotokopiranje knjiga i materijala za faks. Prije nego što sam došla u Rijeku, čula sam da se zna da u

Joj, gdje mi je sad mama...

njoj prevladava alternativna scena. Nije baš toliko rokerski grad koliko se priča. Zsigurno ima više rok klubova nego u Osijeku, ali sam iskreno puno više primijetila onih u kojima se pušta domaća glazba. Glavno okupljalište je Kont, gdje započinje svaki izlazak. Nastavak slijedi u kulturnom Palachu gdje se puštaju disko treš i rok te održavaju koncerti. Svaki izlazak, bez obzira kakvih si glazbenih opredjeljenja, završi na brodu Nina gdje svi zajedno skaču na Rozgu, Magazin, Severinu i dalmatinske pjesme. Još jedna velika razlika u odnosu na Osijek je ta što se ljudi međusobno uopće ne odmjeravaju. Možeš izaći van u martama i crnom od glave do pete u najfancy klub ili u šljokičastim štikalima i haljini na metalski koncert i nitko te neće gledati kao uljeza. Mogla bih reći da ljudi drukčije razmišljaju. Jedina mana života na moru rekla bih da je bura koja je zimi katastrofa; vjetar toliko jako udara da te doslovno zanosi kad hodaš. Sljedeće što ću učiniti, nakon što položim ispite, je maskirati se u neku glupost i provesti cijeli dan na Riječkom karnevalu. Opatija i Lovran su jako blizu, tako da ne bi bilo loše s društvom malo obići sva ta okolna mjesta.“

MATIJA VARGA – FAKULTET ELEKTROTEHNIKE I RAČUNARSTVA, ZAGREB

„Za Zagreb kao Metropolu rekao bih da nema pretjerane razlike u odnosu na Osijek. Osim što mi treba puno više vremena da bih nekamo stigao i obavio poslove koje trebam. Ljudi su relativno hladni i u svom užurbanom svijetu. Upravo iz tog razloga, najčešće

za preživljavanje?

Novi grad - novo društvo

se družim s ostalim Slavoncima i pokojim Dalmošem. Osim toga, postoji i još jedna mana Zagreba, a to su cijene. Skupo je ako se ne hraniš u menzi, a skupo je i piće u kafićima, negdje se pivo plaća i 25 kn i to za vrijeme Studentskog četvrtka. Ali postoje, naravno, i prednosti grada, kvalitetni fakulteti te bogat noćni život. Prvo sam zažalio, kao i vjerojatno svi, kad su došli prvi kolokviji. No, sada mi nije žao, zadovoljan sam i najbitnije od svega - slobodan. Više me nitko ne provjera i pita zašto ne učim. Vrlo poznata stvar, Zagreb ima puno dobrih mjesta za izlaske. Za one koji vole cajke, najbolji su InBar i Roko na Savi, a za roke-re ima dosta dobrih mjesta... To su Hard Place, Medika i kulturni Krivi Put, gdje je uvijek špica i tamo navraćam poslije faksa. Za potrepštine mjesečno potrošim 1000 kuna, a dnevni obrok u menzi platim 10 kuna. No, zna se dogoditi da i sam nešto skuham. Što se tiče prijevoza, vozim se tramvajem samo kad idem van. Tramvajske linije nauče se za tjedan dana i nisu toliko problem, a osim toga, taksi je čak nešto jeftiniji nego u Osijeku. Osim što idem svaki dan pješke do faksa, posjećujem dvoranu na Martinovki gdje nam se odvija

tjelesni. Nažalost, nisam još posjetio Sljeme zbog ekipe s faksa koja nema volje ići... Inače, ostali faksovi imaju redovne ture svake subote u jutarnjim satima. Nisam isprobao, ali starije generacije kažu da je nakon izlaska u petak najbolje subotom ići ravno na Sljeme. A što se tiče naglasaka, tu i tamo mi se zalomi da riječ ponovim na zagrebačkom naglasku, ali to je sve. Najviše od svega, jedva se čekam vratiti u Osijek gdje ću se, nakon položenog ispita, konačno odmoriti.“

MATEA MARUŠIĆ – AKADEMIJA SCENSKIH UMJETNOSTI, STUDIJ GLUME, SARAJEVO

“Atmosfera na faksu je uzbudljiva i nepredvidljiva. Osim toga, uvijek je radna. Svaki dan ima svoj plan i program; od 9 do 12 sati su teoretski predmeti te pokret i ples. Pauza je od 14 do 16 sati predviđena za objed. Osim ćevapa kod Želje, hranim se većinom vani po restoranima jer u Sarajevu, nažalost, nema studentskih menzi. U 16 sati počinje gluma koja traje do 20 sati, ali onda počinjemo vježbati sa svojim partnerom nove zadatke koji trebaju biti uvježbani već za sljedeći dan. Budući da nas ima osmero na klasi, naš dan završava uvijek u ponoć, a ponekad kasnije (pred ispit). U prosjeku trošim 15 maraka (60 kn) dnevno na hranu, a za izlaske postoji studentski četvrtak kao i kod nas, ustupljaju se posebne pogodnosti za studente. Moram priznati da nema toliko narodne glazbe kao kod nas, više se puštaju strani hitovi. Jako mi je drago kada čujem hrvatske glazbenike; uživo, obrade ili tek na radiju – ovdje je to zaista

često. U Osijek dolazim svaka tri mjeseca, obaveze na faksu mi zaista ne dopuštaju čest dolazak, ali nastojim sve misli usmjeriti ka radu.“ Na pitanje je li pokupila bosanski naglasak, odgovorila je: „Na Akademiji imam predmet „Nauka o jeziku“, profesorica ondje (ali i na ostalim predmetima) inzistira na standardnom književnom jeziku, mogu reći kako je bosanska norma vrlo slična hrvatskoj. A i kada pišem test, mogu odabrati koju ću normu, naravno, uvijek odaberem hrvatsku.“ Jedan od profesora upravo je i Mustafa Nadarević, a Matea kaže da se svakodnevno susreće s poznatim bosanskim „facama“.Tko zna, možda joj se nakon akademije, smiješi neka nova uloga u filmu ili na televiziji.

Nadam se da se da smo vam uspješni odgovoriti na neka pitanja i motivirati za uspješan upis na faks. Svaki grad ima svoje prednosti i nedostatke. Ako slučajno završite negdje gdje niste htjeli, tko zna, možda vam upravo nepoznata sredina donese najbolje provode. Ne kaže se bez razloga da je studiranje najbolje razdoblje u životu.

Vlatka Ratković, 4.b

Matea s kolegama s faksa

NEPOSTOJEĆI

“Ako nisi na internetu, ne postojiš.” Ako ima malo istine u ovoj poslovi, ponosna sam jer vam tada donosim ekskluzivne izjave Nepostojećih – onih koji nemaju facebook profil. U našoj ih školi ima dvadesetak. Upišete li na tražilici samo jedno slovo “F”, vjerojatno znate što će vam ponuditi. Okruženi smo! Rijetki su oni koji nemaju profil na facebooku, dok sasvim sigurno nema tinejdžera koji za isti nije čuo. Kroz kratke razgovore s Nepostojećima došla sam do zaključka kako su to također normalni (manje-više) ljudi kao i oni umreženi (ovdje se zapravo postavlja pitanje jesmo li u zabludi, možda su normalni samo oni).

DRAGUTIN HASENAY, 3.A

“Nemam fejs zato da bih imao više vremena za svoje druge hobije, kao što su igranje na kompjuteru... Nikad mi nije došlo da napravim fejs, mislim da su društvene mreže gore gubljenje vremena od učenja te da bi se mladi trebali više posvetiti ovom drugom.”

INES GLASNOVIĆ, 3.A (VOLIM BITI ENDEM):

“Nisam nikada imala fejs, ali ga imaju moji brat i sestra. Čujem se s ljudima preko sestrinog profila... To mi je dovoljno, inače bi mi oduzeo previše vremena. Društvene mreže su dobra stvar, ljudi se tamo druže, pričaju, zabavljaju... Ponekad požalim što nemam fejs, posebno kad se netko dogovara

preko toga, npr. u vezi škole, ali imam povjerenja u ljude s kojima se družim tako da mi oni prenesu informacije.”

ROBERTO BAJTO, 2.A:

“Nemam potrebu za fejsbukom, ne osjećam se izolirano jer ga nemam, imam mobitel i e-mail, to mi je dovoljno.”

MIRJAM VUKSANIĆ, 1.C:

“Imam više vremena za sebe, mislim da je sigurnije u današnje vrijeme nemati fejs. Dnevno za računalom provedem desetak minuta, uglavnom radim nešto vezano za školu. Ljudi imaju fejs kako bi znali što se događa oko njih i upoznavali nove ljude, npr. iz drugih zemalja.” “Zar ti to ne

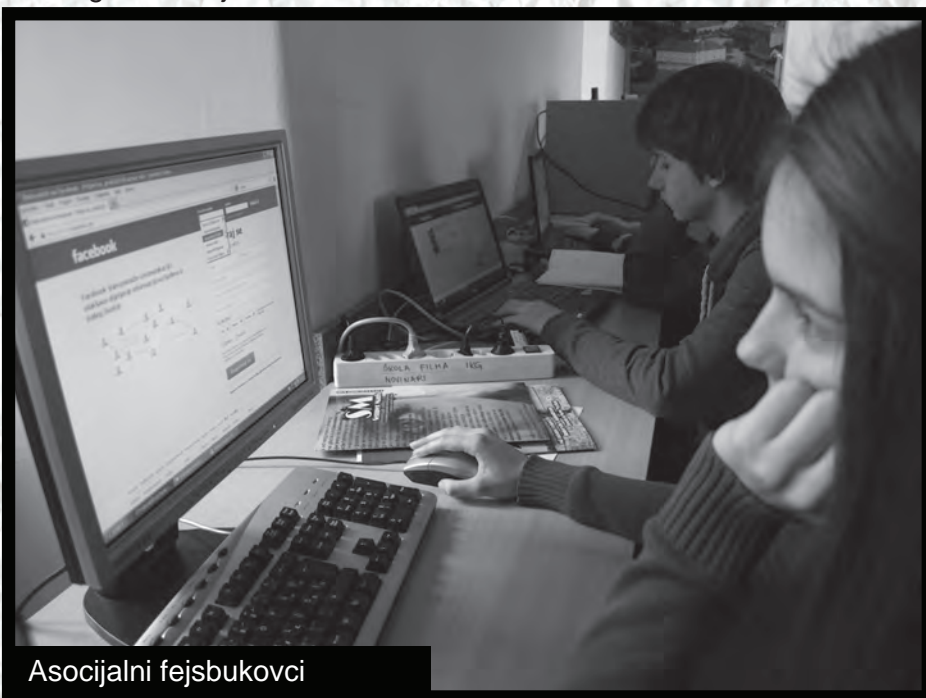
želiš?” “Paa... mogu preživjeti i bez toga.”

MARTINA PRANJIĆ, 1.B:

“Ne znam zašto nemam fejsbuk profil... lako ću ga možda uskoro napraviti. To je isključivo moja odluka, starci mi daju da imam fejs, ali ja ne želim. Kad nekome kažem da nemam fejs, ljudi ne mogu vjerovati.”

DOMAGOJ BLAŽEVIĆ, 4.C:

„Život bez fejsa je... polagan. Meni je dobro, nikoga ne mrzim, zapravo ni ne znam koga trebam mrziti dok mi ne kažu što se dogodilo na fejsu. Nemam profil jer smatram da je fejsbuk zlo i da su ljudi previše dostupni jedni drugima pa s vremenom počnu pričati o glupostima.

Asocijalni fejsbukovci

Žuži: "Ona ima čudnu kožu na leđima."

booku (čisto informativno, Zyngini godišnji prihodi iznose oko 1,16 milijardi dolara), željom za boljom i jeftinijom komunikacijom... Vrijeme se, kažu Nepostojeći, može puno kvalitetnije iskoristiti. Preporučuju alternativu za fejs: sport, čitanje, gledanje filmova, spavanje, druženje uživo. Koliko se nama zapravo preko facebooka manipulira, saznajete kada pokušate deaktivirati račun. Pojave se slike vaših prijatelja te srceclapajuće poruke ispod njih, npr. Ivana will miss you. Zatim morate upisati tekst sa slike, to traje još dvadesetak duuugih sekundi tijekom kojih se možete predomisliti. Kao šećer na kraju, facebook vam potvrdi brisanje računa uz poruku: Nadamo se da ćete se uskoro vratiti. Ima života izvan facebooka, vjerovali ili ne. Pokušajte se ne prijaviti na profil nekoliko dana te procijeniti je li vam život jednake kvalitete, možete li se oduprijeti Velikom Plavom Bratu.

Elizabeth Nedić, 3.a

Usto ne želim dijeliti svoje podatke na internetu jer se to ne uklapa u moj plan osvajanja svijeta; ne moraju svi znati kakve sam pelene nosio s tri godine. Donosim vam i ulomke razgovora s osobama koje su svaki dan aktivne na fejsu.

bi se zbrojilo to vrijeme, iznosilo bi oko 2 sata. Deaktivirala bih fejs ako bih našla neki drugi jeftin način za komunikaciju s prijateljima."

Ljudi su na pravljenje profila većinom potaknuti okolinom, "nemam-šta-radit" sindromom, ovisnošću o igricama na face-

IZVOR J. G., KOJI SE SMATRA OVISNIKOM O FEJSU:

"Ponekad na fejsu provedem i po šest sati... Uglavnom se dopisujem s ljudima. Lako to uskladim sa školskim obvezama, na fejsu sam i u školi pa se poklope."

OSOBA POD PSEUDONIMOM MAŠA, 3.A:

"Fejsbuk je zlo, oduzima nam previše vremena, ali bonovi za mobitele su preskupi; zašto se ne čuti s ljudima besplatno ako možemo? Na fejs se prijavljujem često, da provjerim ima li nešto novo, kad

Nemamo fejs, ali znamo kak' se treba fotkati

BOGATSTVO ZA

Sjedim ja tako nekidan sa svojim prijateljem Čićijem i naklapamo mi međusobno, a o čemu ćemo ako ne o maturi. „Što ti polažeš?“, pitah ja s nemalom dozom takta i elegancije od koje bi čovjek i pomislio da me doista zanima, da me bolje ne poznaje. „Kemiju, fiziku i biologiju.“, odgovara on s nemalim uzdahom, za koji su vjerojatno odgovorne njegove ocjene iz fizike. „Tko ti je kriv kad želiš upisat' medicinu u Zagrebu pa moraš sve to polagat'.“, tim sam ga toplim riječima hrabrio i pružao mu moralnu potporu. Međutim onda mi od njega stiže odgovor koji me sablaznio: „Ma ne moram, al' to mi je priprema za prijavni na medicinu“.

PRIPREMA ZA PRIJAVNI?

Preskočimo sada onaj dio u kojemu ja izražavam svoju nevjeru dok me on uvjerava da „medicina u Zagrebu“ uopće ne boduje državnu maturu iz spomenutih predmeta, ali zato provodi svoju vlastitu internu provjeru koja se, naravno, naplaćuje. Više i od same činjenice da jedan dobar dio fakulteta funkcionira po ovom kombiniranom principu koji priznaje državnu maturu iz obaveznih predmeta i ocjene, ali provodi svoje vlastite dodatne provjere za druge predmete, sablaznilo me to što rijetko tko od mojih vršnjaka, i gotovo nitko od mlađih generacija, ne vidi u čemu je tu problem. Ovdje ne govorimo o glazbenoj akademiji koja provjerava imaju li njezini polaznici sluha niti o likovnoj niti o glumačkoj akademiji pa čak niti o grafičkom dizajnu koji od svojih polaznika traži da dokažu sposob-

nost korištenja računala i likovnu nadarenost. Ovdje govorimo o „medicini u Zagrebu“ koja ne traži od svojih kandidata da polože biologiju, kemiju i fiziku na državnoj maturi, ali odlučuje o tome koga će primiti na temelju testa iz biologije, kemije i fizike.

U MOJE VRIJEME...

U moje vrijeme, ne tako davno, ali očito dovoljno davno da ljudi zaborave, kada sam pohađao sedmi razred osnovne škole, kada je državna matura bila samo državni mit kojime su profesori plašili zločestu djecu, ali kada je već postalo sasvim izvjesno da će se ona i uvesti, postojala je rasprava o državnoj maturi. S jedne strane profesori s fakulteta u ležernim akademskim džemperčićima urliču na fino dotjeranog gospodina u odijelu iz Vlade, isti im taj gospodin s druge strane svesrdno odurlikava. Gospodin u džemperčiću tvrdi da on ne može primiti kod sebe na fakultet bilo koga i da državna matura ne može provjeriti posjeduju li kandidat znanja potrebna za pohađanje „njegovog“ fakulteta. S druge strane vraški ugrađen

gospodin objašnjava neukom doktoru znanosti da je državna matura državni projekt i stoga nepogrešiva. Ovo je samo generalizirani prikaz sukoba visokih učilišta i Vlade toga vremena, u stvarnim raspravama nitko na nikoga nije urlikao, štoviše razgovaralo se poprilično uljudno i dobacivalo se pogledima koji bi mogli istrijebiti krdo slonova.

NA SCENU STUPAJU POVIJESNI KATALIZATORI

Naravno, kako to već biva u Lijepoj našoj, prave debate nije bilo. Prava debata zahtijeva da obje strane iznesu svoje argumente i po mogućnosti pobiju protivnikove. Nažalost, kao što je čest slučaj u nas, obje strane su pokušale pobiti protivnike, a ne njihove argumente (nalik na trenutnu raspravu o zdravstvenom odgoju). Navlačili su se oni tako, a mogli su se navlačiti i godinama, niti su me zanimali niti me bilo briga. Tada na scenu stupaju ljudska pohlepa i glupost da malo ubrzaju razvoj događaja. Naime, dogodila se tada jedna afera i to zamislite - ne u vladi, već na visokim učilištima. Uhićeni su profesori koji su za sadržaj male

Neću u školuuu!

BESPLATNO ŠKOLOVANJE

plave kuverte „popravljali“ rezultate na istim onim prijavnim ispitima i na još pokojem bitnijem ispitiću. Preko noći matura je prestala biti nešto što nam država uvodi sile i promjene radi, barem za mene, a vjerujem i za dobar dio mojih vršnjaka.

MATURA POSTAJE BITNA

Matura je na krilima ove izdaje povjerenja koje smo imali u visokoškolske profesore postala nešto više od samo još jednog ispita. Ja, koji nisam imao nekih posebnih „veza i vezica“ na akademskoj razini i koji ne dolazim iz imućne obitelji, taj mali „Ja“ imao je sada jednake mogućnosti za upis na fakultet kao i tko zna kako imućni „kumić“ nekog doktora. Matura je bila anonimna, nitko nije znao čiji ispit ispravlja i je li taj netko „nečiji“, matura je bila sustavna, o mojem upisu nije odlučivao neki subjektivni ocjenjivač već sustav, a sustav je u svojoj bezličnosti pošten, sustav svima daje jednaku mogućnost školovanja bez astronomskih troškova putovanja po zemlji radi polaganja ispita za upis na fakultet. Ispita čije se polaganje plaćalo, a čiji su se rezultati nerijetko „podmazivali“.

NAPOKON BESPLATNO ŠKOLOVANJE

Matura je uvedena bez ovećih incidenata i prosvjeda i činilo se da se svi slažu s njezinim provođenjem. Tko se ne bi slagao s besplatnim školovanjem za sve? Besplatno je školovanje iluzija, to smo svi znali, ljudi često zaboravljaju i koliko su pametni bili kad su bili mladi pa misle da mi „ništ“

ne kontamo“. Školovanje nikada neće biti besplatno, učenik iz Osijeka ne može otići studirati u Zagreb „besplatno“, mora plaćati bar smještaj, a vjerojatno i hranu i prijevoz. Ono što smo očekivali od državne mature bilo je da nećemo morati plaćati pravo na pokušaj školovanja da ćemo barem moći pokušati upasti na fakultet i to ne po takozvanom „Pay2win“ principu plave kuverte (sleng iz industrije video igara koji u osnovi označava mogućnost ostvarivanja pobjede plaćanjem).

U ČEMU JE DAKLE PROBLEM?

Problem je u tome što prijavni ispiti negiraju državnu maturu i bezobrazno udaraju po džepovima sirotinje za nešto što nam je obećano kao naše pravo. Ne može biti oboje! Državna matura i prijemni ispiti su minus i plus i to ne onaj za koji će vam svaki razredni kvaziseksolog reć' da se baš sjajno slažu, ne taj, nego onaj matematički za koji bi svatko od vas trebao znati da se poništavaju. Problem nije u prijemnim ispitima kao takvima, već u tome što oni nemaju što tražiti na istom mjestu na kojem postoji državna matura.

Zar se u njima piše neko drugo gradivo kojega nema u državnoj maturi? Imaju li oni uopće pravo tražiti od učenika znanje toga gradiva? Shvaćate li vi uopće korupcijski potencijal koji ima ovakav dvostruki sustav?

Dok gledam svoje vršnjake shvaćam da školovanje nikako nije besplatno, prava mala bogatstva se okreću na instrukcijama za državnu maturu, ista ta mala bogatstva polovica njih morat će dati i za upisne ispite, dakle barem dva mala bogatstva valja izvrnuti za besplatno školovanje. Isto to sada već rade i nove generacije kojima profesori utuvljuju u glavu svijest (strah?) o maturi od prvog dana prvog razreda. Svi se mi polako navikavamo na to da ćemo morati dvaput platiti nešto što je navodno besplatno, a nitko se ne pita zašto. Zašto udovoljavati nečijoj neopravdanoj pohlepi? Neopravdanoj jer razloga da vam netko naplaćuje nekakav dodatni ispit sada kada je uvedena državna matura stvarno nema. Nitko više ne pita zašto i to je ono što me uistinu sablažnja.

Domagoj Blažević, 4.c

IZRAČUN TROŠKOVA STUDIRANJA U ZAGREBU

Sendvič.....	7 kn
Vlak (povratna karta do zagreba).....	~250kn
Sendvič.....	7 kn
Natezanje sa Zagrepčanima.....	10 živaca
Sendvič.....	7 kn
„Troškovi upisnog kompleta“.....	~400kn
Sendvič.....	7 kn
Test apstraktnog razmišljanja.....	250 kn
Rakija usred bijela dana.....	da bar
Sendvič.....	7 kn
UKUPNO.....	PREVIŠE

Učenje od umjetnika

sa različitim profesijama) – to je dnevno boravište za djecu i mlade koje žive na ulici – najvažnije problematike su ovdje konzumacija različitih droga (najpoznatija je tzv. “paco”), prostitucije, ulično nasilje, itd. Drugi projekt u kojem radim je također jedan dnevni centar, gdje starije osobe, koje žive na ulici ili u samoći, mogu doći i provesti dan. Pored ova dva još radim u uredu NGO, u odjeljku za volontere. Druga dva projekta, u kojima sam do prije 2-3 tjedna radila, su projekt za stare žene, otprilike kao starački dom za nezbrinute starije i dom za djecu. U tom domu su djeca, koja su bez roditelja ili premještena iz svojih obitelji zbog različitih problema. Moj konkretni rad je različit, ovisi o projektu: od grupnih radova, različitih radionica, razgovora s ljudima, pomoći u različitim kampanjama ove NGO, i ponekad interveniranje.

Martina Perković, bivša učenica naše škole, po završetku srednjoškolskog obrazovanja otišla je u Njemačku gdje je završila studij Socijalne pedagogije/ Socijalni rad. Po završetku studija odlučila se za volontiranje. Trenutno volontira u Buenos Airesu, u Argentini, gdje radi na nekoliko projekata.

Kako ste se odlučili za taj posao?

Nakon što sam završila fakultet (Socijalna pedagogija/Socijalni rad) na “Hochschule Georg-Simon-Ohm Nuernberg”, odlučila sam otići na godinu dana volontirati u drugu zemlju. To sam još prije dosta vremena htjela, ali zbog obaveza na Fakultetu i poslova, koje sam imam tijekom studiranja, nisam si mogla uzeti godinu dana “slobodnoga”.

Preko koje organizacije volontirate u Argentini?

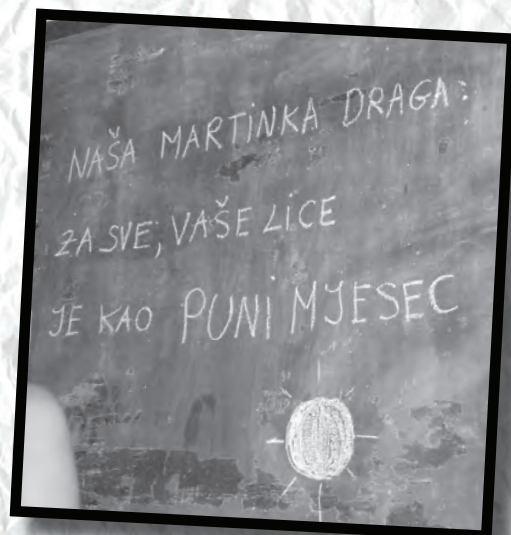
Ovdje sam preko jedne njemačke organizacije, koja se zove “Internationaler Bund Franken”, koja šalje mlade ljude u različite dijelove svijeta na volotiranje. Pored te organizacije također imam ugovor s jednim programom njemačkoga “Ministarstva za ekonomsku suradnju i razvoj”, tzv. “Weltwaerts” programom. To je program koji promiče rad mladih profesionalaca u nerazvijenim zemljama.

Koji je način vašeg volontiranja?

U ovoj NGO (Mensajeros de la Paz, Argentina) radim u četiri, odnosno sada još samo u dva projekta. Kako sam završila studij socijalnog rada, radim u jednom projektu “equipo técnico” (u grupi

Koliko traje Vaše volontiranje?

Godinu dana.

preživljavanja

Hoće li Vam ono pomoći u traženju budućeg posla?

Definitivno. To je jedan od glavnih razloga, pored učenja trećeg stranog jezika i upoznavanja drugih kultura, zašto sam se odlučila na rad u razvojnoj pomoći. U mojoj profesiji se više od ičega cijeni čak štoviše, zahtijeva radno iskustvo toga nikada nije "dosta".

Što ste očekivali, a što zatekli po dolasku u Buenos Aires?

Iskreno rečeno, nisam imala nekakva određena očekivanja, jer sam (bila) svjesna, da idem u jednu sasvim drukčiju kulturu, nego što je kultura u Hrvatskoj i Njemačkoj.

Kakav dojam je na Vas ostavila Argentina?

Argentina još uvijek, nakon skoro pet mjeseci moga boravka i rada ovdje, ostavlja mnoštvo dojmova, dan za danom. Ima mali milijun dojmova, koje se riječima ne mogu tako lako opisati. Od utiska ljudi, koji doslovno žive na ulici, djece koja pljačkaju prolaznike da prežive, stalnog mirisa psećeg

izmeta na ulicama, do divnih ljudi, koji prilaze jedno drugome i nude mu bezuvjetnu pomoć u bilo čemu, otvorenosti i srdačnosti prema strancima.

Koja su pozitivna, a koja negativna iskustva volontiranja?

Pozitivna iskustva su sigurno upoznavanje načina rada jedne NGO (Nevladine Organizacije). Skupljanje radnog iskustva kao socijalane radnice u potpuno drukčijoj kulturi, u meni posve novom području socijalnog rada (s djecom, mladima i odraslima, koji žive na ulici), učenje drugih metoda rada, nanovo definirati "siromaštvo", stvaranje kreativnosti iz nužde, učenje od "umjetnika preživljavanja" i upoznavanje divnih, divnih ljudi. Ona nešto manje pozitivna iskustva (ne mogu ih

nazvati "negativnima", jer i iz njih uvijek proizlazi nešto dobro) su do sada bila, možda, saznati kako nas "Europljane" vide ljudi odavde, konfrontirati se s mojom/našom odgovornošću za globalne probleme, u čijem nastajanju s našim načinom života sudjelujemo, osjetiti nemoć ili granice svoje sposobnosti, učiniti nešto za ove ljude.

Hoćete li se u budućnosti opet odlučiti za takvu vrstu volontiranja?

Ovo volontiranje (što znači dobrovoljno i neplaćeno) više neću u ovom obliku raditi. Ali nije isključeno, da ću se u bližoj budućnosti posvetiti ovom tipu socijalnoga rada (kao internacionalni / interkulturalni), koji me jako zanima.

Valentina Bermanec, 3.b

Ulice Puerta

ŠTO RADE BIVŠI

BERISLAV BULAT – GLAVNI UREDNIK 4. BROJA (2002./2003.)

Kako to da ste odabrali baš novinarstvo za izvannastavnu aktivnost?

Novinarstvom sam se bavio još u OŠ jer su moji stariji brat i sestra također bili novinari u toj školi gdje su i sudjelovali u pokretanju školskog lista pa mi se svidjela prilika da i ja pomognem u pokretanju šk. lista u svojoj novoj školi, IKG-u. Pogotovo jer je naš OŠ list imao super rezultate pa nisam ništa manje očekivao ni od SM-a.

Kako ste izabrani za grafičkog urednika 2. broja, a onda i za glavnog urednika?

Samim time što sam bio zainteresiran za sve što se događa oko SM-a i uvijek bih odlazio među zadnjima kad god bi se nešto radilo - od grafičke pripreme pa do priprema za promociju lista. Kako su grafički urednici uvijek imali puno posla,

automatski sam postao jedan od njih jer mi nije nikad smetalo da nima biti zatvoren u jednoj sobi uz računalo i hrpe papira...

Jeste li više voljeli pisati kao novinar ili grafički uređivati?

Sve ima svoje prednosti, ali najviše sam volio biti glavni urednik i davati konačni oblik svakom tekstu...

Što pamтите iz toga razdoblja grafičkog uređivanja?

Kako rekoh, duuugi boravak uz računalo, skener i ostale uređaje zajedno s hrpama papira, fotografija i nekolicinom ostalih zadržanih novinara.

Kako je to sve uopće izgledalo, s obzirom da tehnologija tada nije bila razvijena kao danas?

Hehe, prvo sam mislio da ti je pitanje malo pretjerano pošto ipak to nije bilo toliko davno, no onda sam shvatio da su nam tad npr. digitalni fotoaparati bili više-manje luksuz, a mobiteli ne samo da nisu imali ugrađene fotoaparate, nego nisu imali ni displeje u boji! Zato smo zbilja puno koristili skener, a to je iziskivalo dosta vremena za obradu silnih fotografija. Internet je bio sporiji pa se slike ni otamo nisu mogle skidati, a Facebook nije niti postojao...

Jeste li radili za vrijeme ili nakon nastave?

Koliko god smo izostajali s nastave, puno smo više svoga slobodnog vremena provodili u "Typoartu", tvrtki pokojnog gospodina Mitrovića gdje smo radili grafičku pripremu i čiji su nam djelatnici

uvijek neizmjerano pomagali jer u školi tada nije bilo za to uvjeta.

Jesu se tekstovi u to vrijeme donosili do postavljenog roka?

Mislim da činjenica kako odgovore na intervju koji si mi poslala prije 10-ak dana šaljem večer prije slanja SM-a u tiskaru dogovori sam za sebe... hvatanje zadnjih rokova je, očito, obilježje novinarskog rada!

Čime se danas bavite?

Kako imam već dvoje djece i u zadnjih godinu dana sam s obitelji tri puta selio zbog posla, bavim se najviše obiteljskim životom i radom u svojoj ambulanti (završio sam medicinski fakultet 2009.) u Cabuni, selu kraj Slatine.

Koliko Vam je iskustvo s radom u Semper Magisu pomoglo u onome što danas radite?

Iskustva koja sam stekao u radu s ljudima, računalima, tekstovima i tiskarama pomogla su mi u mojem sazrijevanju općenito, a posebno što se tiče svijesti kako ništa nije nemoguće!

BRANIMIR BARIŠIĆ – GLAVNI UREDNIK 5. BROJA (2003./2004.)

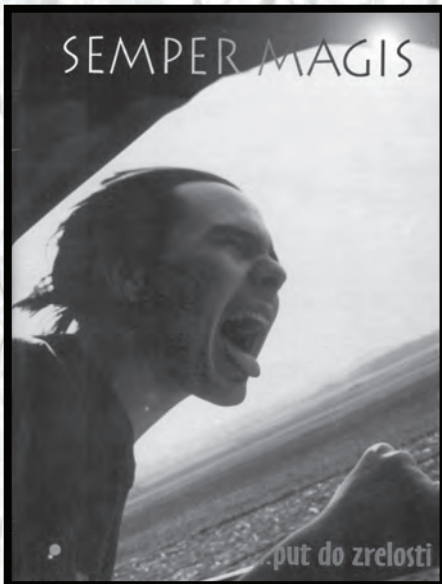
Deset godina nakon što si bio glavni urednik Sempera, čime se danas baviš?

Zaposlen sam kao voditelj odnosa s javnošću u tvrtki koja se bavi razvojem i upravljanjem velikim infrastrukturnim projektima.

GLAVNI UREDNICI ?

Koliko ti je iskustvo s radom u Semper Magisu pomoglo u onome što danas radiš?

Budući da na gotovo svakodnevnoj bazi komuniciram s novinarima, moram dobro poznavati novinarske forme i često se njima služiti. Semper Magis je bio moj prvi dodir s novinarstvom i definitivno mi je kao takav pomogao.

Kako je u tvoje vrijeme izgledao cijeli proces grafičkog uređenja Sempera?

Počeli bismo raditi najmanje tjedan dana prekasno, a završavalo bi se rano ujutro na dan kad se mora poslati u tisak. Tada škola nije imala uređene prostore gdje bismo mogli raditi pa smo koristili opremu tvrtke koja nam je i tiskala časopis. Pomalo gerilski, ali posao smo svake godine napravili.

Kako to da si odabrali baš novinarstvo za izvannastavnu aktivnost?

Oduvijek sam volio pisati sastave, a u 2. razredu nam je hrvatski došla predavati prof. Bilandžić. Nakon

prve zadaćnice pitala je nas nekoliko bismo li došli na sastanak novinarske grupe. Neki su došli, neki ne, a ostalo je povijest.

Jesi li se planirao time baviti u budućnosti?

Novinarstvo mi je svakako bila opcija, a na kraju i nisam završio daleko od novinarstva.

Mi danas lovimo novinare po školi da ih podsjetimo da moraju napisati svoj tekst. Je li to bilo drugačije u tvoje vrijeme?

Bilo je potpuno isto, a čini mi se da će biti isto i za 1000 godina. Pretpostavljam da ne možemo požurivati umjetnost. Ono što je dobro u procesu utjerivanja tekstova je slušanje izgovora za kašnjenje. Ponajbolje laži koje sam ikad čuo su zapravo iz tog perioda.

Jesi li više volio pisati kao novinar ili grafički uređivati?

Volio sam podjednako oboje. Nastanak Semper magisa bio je proces u kojemu su se pisanje i grafičko uređivanje savršeno nadopunjavali. Kad bi mi bila puna kapa pisanja i utjerivanja tekstova, počinje grafičko uređivanje koje služi gotovo kao odmor.

Jesi utjerivao strah među mlađim novinarima?

Mislim da nisam. Budući da nisam imao čime prijetiti, morao sam pristupiti diplomatski, a ponekad i na koljenima moliti da dovrše tekstove.

U 5. broju, kada si ti bio glavni urednik, na posteru se, između ostalih, pojavio i pater Matić kao lik iz Gospodara prstenova. Sjećaš li se čija je to bila ideja?

Mislim da se toga sjetila Mia Mitrović, a tehnički realizirao Davor Budimčić.

Kako to da je pater dopustio da takvo što izađe u školskom listu?

Pater nije imao ništa protiv, sve dok ne prelazimo granice dobrog ukusa. Koliko se sjećam, više su se šokirali neki profesori.

Kakve su reakcije bile nakon što su učenici i profesori vidjeli poster?

Određenim profesorima se nije svidjelo, dok su neki bili ljubomorni što nismo njih stavili na plakat. Učenici su se većinom pitali kako to da nam je ravnatelj dopustio takav poster.

Što posebno pamtiš iz toga razdoblja kada si bio glavni urednik?

Najupečatljivija uspomena možda nije vezana uz broj kojem sam bio grafički urednik jer se ne sjećam više koji je to točno Semper Magis bio. Tijekom grafičkog uređivanja nas je ponio kreativni zamah i jednom od članova nastavnčkog zbora na slici smo povećali uši, urnebesno se zabavili i kasnije na to zaboravili. Semper je otišao u tisak. Mislim da nitko nije primijetio, ali mi smo znali.

DUNJA ŠKREBLJIN
– GLAVNA UREDNICA 6.
BROJA (2004./2005.).

Nakon 9 godina, čime se danas baviš?

Nakon devet godina, ostala sam vjerna putu kojim sam krenula još u osnovnoj školi. Magistrirala sam novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu, a nakon isprobavanja redakcija Glasa Slavonije, OTV-a i RTL Televizije, zasad sam se skrasila na STV-u. Da mi ne bi bilo dosadno, upisala sam i poslijediplomski sveučilišni studij iz Menadžmenta u kulturi, umjetnosti i obrazovanju, povremeno fotografiram, a malo češće produciram spotove i promo filmove.

Koliko ti je iskustvo s radom u Semper Magisu pomoglo u onome što danas radiš?

Iskustvo u Semperu bilo je neprocjenjivo, prvenstveno zbog svih doživljaja i anegdota kojih se Ana i ja dosta često sjetimo pa prepričavamo našim prijateljima koji to, naravno, već sve dobro znaju. Najvažnije iskustvo koje sam stekla, uz timski rad i poštivanje rokova, svakako je snalažljivost i razmišljanje izvan okvira. Iako su svi na nas mlade novinare gledali blagonaklono, velik dio stvari nam nije bio lako dostupan, prvenstveno jer nismo imali pressice i jer smo, jednostavno, bili djeca. Zbog toga, sve naše intervjuje i priče prate nekakve anegdote jer dobiti izjavu od tadašnjih superzvijezda, bilo je gotovo nemoguće, ali mi smo uvijek uspjeli. Nekad smo i nadmašili „odrasle“ kolege s akreditacijama. (smijeh) Ali iskreno, sve to me nije moglo pripremiti na stvarni svijet i novinarstvo „velikih“ ljudi. Taj je posao iznimno stresan, često vas u potpunosti preuzme, mnogo puta šarm neće upaliti, a rokovi su nemilosrdni. Zanimarite ono što vidite u serijama i filmo-

vima ili na crvenim tepisima, to je samo privid. Stvarnost je puno nezanimljivija i stresnija.

Jesi li se kao srednjoškolka planirala time baviti u budućnosti?

Nisam razmišljala što ću raditi kao velika, samo sam radila ono što me veselilo i u čemu sam uživala. A o budućnosti sam počela razmišljati valjda tek nakon mature (smijeh).

U 6. broju na posteru se pojavila ljestvica najuspješnijih pjesama i hit godine Zorro & Pinta. Sjećaš li toga i možeš li ispričati što je to bilo?

Nećeš vjerovati, ali prije nekoliko sam tjedana o tom posteru pričala s još jednim grafičkim urednikom

iz našeg vremena, Markom Vrepcem. Malo mi je mutno, ali ono čega se sa sigurnošću sjećam, to je da nismo imali nikakvu ideju za poster. Sjedili smo na kolegiju i, kao i svake godine, bacali ideje. Nekome je palo na pamet da bi profesorima mogli posvetiti hitove koji su te godine žarili i palili, i nekako je na tome ostalo. Kolektivnim smo trudom prepjevali pjesme i opjevali profesore s kojima smo najviše komunicirali.

Jesu li profesori znali da će se naći na posteru? Kakve je reakcije izazvao?

Nitko od njih o tome nije ništa znao, a koliko se sjećam, nitko nam nije zamjerio. Bilo je malo ljutih pogleda sa strane profesorice Pintarić,

ali s obzirom na to da smo već toliko bili dosadni s isprdavanjima na račun nje i profesora Zorića (iako su bili samo prijatelji, mi smo stalno forsirali neke priče), čudi me da nas nije ispalila kroz prozor. (smijeh) I ako se dobro sjećam, profesorici Sabanov posebno se svidjela njezina pjesma i stih „Sabo, sagapo“.

Kako je tada izgledalo grafičko uređenje? Jeste li radili za vrijeme ili nakon nastave?

U to smo vrijeme mislili da smo vrsni hakeri i grafički dizajneri, a mi smo zapravo koristili najjednostavniji mogući program u kojem smo samo morali umetnuti fotografije, malo oblikovati tekst i eventualno staviti neku pozadinu. Najveći nam je problem bio zaboravljivost jer većina nije uključivala „autosave“ pa se nemali broj puta dogodilo da se sruši program ili cijeli sustav, baš onda kad bi završili slaganje duplerice koja, naravno, nije sačuvana. Bilo je tu i trzavica, živčanih ispada, ponekad i suza, ali i mnogo, mnogo smijeha, zabavljanja, gluparanja i svega ostalog zbog čega se rado prisjećam tog vremena. A kad smo to sve radili? Prije, tijekom i nakon nastave, preko radnog tjedna, ponekad vikendima, ali najčešće tijekom zimskih praznika. I nije nam bilo teško jer smo znali da je to nešto što smo sami napravili. A i tu i tamo smo se znali izvlačiti s nastave zbog „neodgodivog novinarskog posla“ pa je i to bio bonus (smijeh).

Što posebno pamtiš iz toga razdoblja kada si bila glavna urednica?

Najviše pamtim koncert Hladnog piva u Tvrdi, tad smo, mislim, bile treći razred. Ana i ja smo to zajedno odrađivale i uspjele smo preko jednog profesora dogovoriti ulazak u backstage nakon koncerta kako bi napravile intervju s Kekinom i eki-

pom. O svemu je bio obaviješten i security koji je, eto, sve to zaboravio u trenutku kad smo stale ispred njih. Usprkos našim pokušajima da im objasnimo kako je sve dogovoreno, nisu nas puštali, a postajali su i sve nervozniji. U nekom smo trenutku počeli s njima prepirati, mi smo digle galamu da nas čuju u backstageu i to je upalilo, čuo nas je jedan od tonskih tehničara koji je rekao da nas poznaje i uveo nas. S bendom smo provele nekih pola sata, Kekin nas je u potpunosti oduševio i sve nam želje ispunio, uključujući i potpisivanje dvadeset i nešto autograma za sve naše prijatelje. Kasnije, kad je euforija popustila, shvatile smo da smo umjesto intervjua mogle dobiti propisno šamaranje jer smo, blago rečeno, bile zločeste prema dečkima iz osiguranja, a oni često ne biraju koga će naučiti pameti (smijeh.) Ali to je samo jedna priča, bilo je ih mnogo i sve su nezaboravne. Sjećanja krenu kad se nađemo na nekoj cugi pa počnemo prepričavati, svatko svoju verziju i onda se ponovno smijemo i uživamo jer iskreno, rad na Semperu bio je gotovo najbolji dio našeg školovanja.

ANA LAUŠ - GLAVNA UREDNICA 7. BROJA (2005./2006.)

“Drago mi je da ste se sjetili i nas već pomalo prosjedih bivših urednika! Što b' englezi rekli “For the record” ili naš svima dragi pater Galauner “Nota bene”: GLODUR (glavni i odgovorni urednik) i grafička urednica sam bila u 6. broju (2004./2005.) te glavna i grafička urednica u 7. broju SM-a. Izvukla sam stare Semper Magise iz kutije u kojoj ih vjerno čuvam, kao svojevrzne trofeje, i neizmjereno mi je drago što ponovno vidim lica profesora i ostalih djelatnika Isusovačke gimnazije, kojima ću vječno biti zahvalna na strpljenju

koje su imali za mene (bila sam živo dijete). :)

Općenito, cijelo školovanje u Isusovačkoj gimnaziji je za mene bila avanutra iz koje sam mnogo toga naučila, a rad u novinama je samo pridonio anegdotama i pustolovinama koje sam proživljavala zajedno s ostalim uredništvom.

Da, često smo se izvlačili s nastave pod izlikom “ja novinar”, ali nikad nismo iskorištavali taj status, nego smo marljivo radili i stvarali. Bilo je dana kada smo se borili i sa snijegom do koljena kako bismo došli do škole uređivati list, praznika koji su drugima služili isključivo za odmor, a nama za rad i samo rad. Nikada nam ništa nije bilo teško napraviti za dobar članak, intervju ili naslovnu stranicu Semper Magisa. Ključ je bio u želji!

Završila sam Učiteljski fakultet u Osijeku, sada imam i ona neka slova koja stoje ispred imena, mag. prim. educ., radim u jednoj osnovnoj školi i pokušavam svoja stečena znanja i iskustava prenijeti na mlađe generacije. U srednjoj školi nisam razmišljala o tome hoću li u budućnosti raditi kao novinar, nije mi bilo važno. Tada sam samo radila što sam voljela i što me činilo sretnom.

Grafički dizajn me uvijek privlačio malo više od samog novinarskog posla i danas imam tendenciju dalje se školovati i baviti tim područjem. Kada smo krenuli s uređenjem no-

vina, nismo skoro pa ništa znali o oblikovanju i programima za “prelamanje” školskog lista. No, uz prijašnje smo generacije školskih novinara učili promatrajući kako oni to čine i ubacivali se kad je krajnji rok kucao na vrata. Na taj smo način mnogo naučili i bili smo doista odgovorni, složni i precizni u svemu što se trebalo raditi. Naše odgovorne urednice, profesorice Bilandžić, Filipović i Klasić nas nisu sputavale i davale su nam dovoljno prostora da se kreativno izrazimo, što je iznimno važno za bilo kakvo stvaralaštvo.”

ZVONIMIR GLAVAŠ - GLAVNI UREDNIK 7. BROJA (2006./2007.),

Nakon 6-7 godina, čime se danas bavite?

Teško mi je, iskreno, osvijestiti si da je već toliko godina prošlo otkako sam uređivao Semper, još su mi neka draga sjećanja iz tog razdoblja relativno svježija, no eto – čini se da jest. Danas sam student pete godine dvopredmetnog studija hrvatskog jezika i književnosti u Osijeku i evo, dok ovo pišem, spremam se za odlazak u Češku, gdje ću na Masarykovom sveučilištu u Brnu provesti svoj zadnji semestar studija u sklopu programa Erasmus. Inače se, uz nekakav svakodnevni društveni život, hobbije i tako to, uglavnom bavim strukom – književnom teorijom, lingvistikom, historijom... Novinarstvom, nažalost, više aktivno ne. Najsličnije mom uredničkom djelovanju u Semperu tada jest uređivanje stručnih studentskih časopisa danas, no to je ipak neka druga priča...

Jeste li se u srednjoj školi planirali baviti novinarstvom i u budućnosti?

U srednjoj školi definitivno nisam imao viziju sebe u budućnosti kao

novinara, no mislio sam da ću tijekom studija više vremena posvetiti, u slobodno vrijeme, projektima kakvim smo se bavili u srednjoj školi u sklopu novinarske družine – časopisima, TV- i radio-novinarstvu, filmovima... Nažalost, nove zanimacije pojele su to slobodno vrijeme, s kojim sam vječito u deficitu, tako da su takve ideje ostale zapostavljene. Možda samo privremeno, možda ubuduće bude nečega u tom smjeru.

Kako to da ste izabrali novinarstvo kao izvannastavnu aktivnost?

Novinarstvo sam u srednjoj školi izabrao kao izvannastavnu aktivnost nastavljajući svoje bavljenje time u osnovnoj školi, u Danici Osnovne škole Ljudevita Gaja. S tim da sam tom pisanom dijelu u srednjoj još dodao i onaj oko grafičkog uređivanja, te radio i TV-novinarstvo. U osnovnoj školi me zapravo kao nekog tko bi se u tome mogao pronaći prepoznala profesorica, te me pozvala u novinarsku družinu. Kasnije sam se doista i pronašao u tom izrazu, shvatio da mi odgovara, da me zanima pa i da mi solidno ide. Kad se u srednjoj ukazala mogućnost okušati se i u drugim medijima, rado sam zainteresirano i to prihvatio. Sve to čime smo se bavili privlačilo me više od bilo koje druge ponuđene izvannastavne aktivnosti, više je odgovaralo mojim afinitetima i sposobnostima te mi je, u konačnici gledano, donijelo i više korisnih znanja i iskustava za to čime sam se bavio kasnije nego što bi mi ijedna druga izvannastavna aktivnost donijela.

Kako to da ste bili izabrani za grafičkog urednika, jeste li se time i prije toga bavili?

Grafičko uređivanje zapalo me isprva sasvim slučajno i neočekivano, nisam o tome ranije gotovo ništa znao, te sam ga od početka sre-

dnje morao učiti u hodu. Naime, u osnovnoj školi u novinarskoj smo družini za Danicu radili tek global, konkretnije grafičko oblikovanje radila je odgovorna urednica. Kad sam došao u IKG i priključio se novinarskoj družini, saznao sam da za Semper grafičko oblikovanje radimo samostalno i odlučio se okušati s ostalima u družini i na tom zadatku. Dok sam postao glavni urednik, već sam skupio dvije godine iskustva u tom poslu, a s vremenom su se uredništvu priključivali i ljudi koji su općenito nešto više znali o grafičkom dizajnu, tako da je napredak iz broja u broj bio vidljiv. No bez obzira na to koliko smo toga u kojem trenutku znali o grafičkom uređivanju i koliko smo kada u tome bili uspješni,

taj mi je dio izrade lista ostao vrlo drag u sjećanju ne zbog toga što sam se u tome svojim sposobnostima i afinitetima pronalazio, jer to doista nije područje na kojem sam mogao najviše dati, nego zbog toga što je to bila vrlo zanimljiva aktivnost koja je doista tijekom tih brojnih sati zajedničkog rada zblizavala sve one koji su se odlučili uključiti u nju.

Koliko Vam je iskustvo s radom u Semper Magisu pomoglo u onome što danas radite?

Mislim da mogu bez puno rezerve reći kako mi je iskustvo rada u Semperu uvelike pomoglo u onome čime se danas bavim, na više

načina. Naime iako, kao što već rekoh, danas nisam u novinarskim vodama, ono čime se bavim i dalje je najvećim dijelom istraživanje i pisanje – diskurs više nije novinarski, nego neki drugi, no mnogo toga je podudarno. Istraživačka znatiželja, analitičko-sintetičke vještine, navike propitivanja i problematiziranja pojava koje nas okružuju, vještine pisanog izražavanja u strukturalno prilično strogo određenim formama – sve su to stavke koje sam (često i nesvjesno) učio i uvježbavao radeći u Semperu, a koje su mi danas ključne. No ne samo to, nego i općenito kreativnost koja je poticana i razvijana u novinarskoj družini, poznanstva koja su se ostvarila, razna životna iskustva... Kao što sam već rekao, uz obvezni kurikulum, najviše sam toga dugoročno gledano u srednjoj školi dobio upravo radeći na Semperu i našim filmovima/video-emisijama.

Kakav je bio osjećaj u to vrijeme biti glavni urednik? Jeste li utjerivali strah među mlađim grafičkim urednicima?

Biti glavni urednik svakako nije loš osjećaj u smislu priznanja koje ta „titula“ predstavlja u odnosu na rad u novinarskoj družini, no uglavnom to i jest doista bila više titula nego funkcija koja dolazi s nekakvim ovlastima. Strah sasvim sigurno nisam utjerivao, to mi nikada nije polazilo za rukom, no nisam ni nastupao s nekakve pozicije autoriteta, niti je takva atmosfera uopće ikada vladala na našim sastancima i u našem radu, barem koliko se sjećam. Uglavnom smo doista o svemu odlučivali više kao novinarska družina, ili kao tv-ekipa u slučaju tv-emisije, nego kao nekakva hijerarhizirana struktura. I unatoč tome (ili upravo zbog toga), ne sjećam se nikakvih značajnijih konflikata ili razilaženja u razmišljanjima. O strahu da ne govorimo – nismo se zapravo, kad se bolje sjetim, nikada bojali čak ni

neopravdanih sati koje smo trošili na grafičko uređivanje ili rokova za predaju tekstova koje smo nemilosrdno razvlačili i probijali, a kamo li glavnog urednika.

Što posebno pamтите iz toga razdoblja grafičkog uređivanja?

Iz razdoblja grafičkog uređivanja, i uopće uređivanja Sempera pamtim zapravo jako puno toga, toliko da mi je teško izdvojiti tek neke uspomene. Općenito su mi to stvari kojih se vrlo vrlo rado sjećam. Možda, eto, najbolje pamtim tu izraženu atmosferu zajedništva koja je intenzivno vladala dok smo se mučili oko grafičkog prijeloma, razvlačili i zbijali te tekstove, gubili oči pred monitorima i živce na sitnice koje vječito po nekoj od točaka Murphyeva zakona moraju poći nakrivo, počinjali suosjećati s tekstovima koje smo obrađivali... Ali i zabavljali se, odlazili na kave, druženja, putovanja koja su uslijedila kao nagrade nakon obavljenog posla i sve ostale jako lijepe stvari. Dovoljno uspomena u svakom slučaju da bih mirne duše mogao bilo kome preporučiti uključivanje u srednjoškolsku novinarsku družinu i dati jamstvo da neće požaliti.

ANA MATEJA VUKOVIĆ
- GLAVNA UREDNICA 10.
BROJA (2008./2009.).

Čime se danas baviš?

Danas studiram hrvatski i engleski na Filozofskom fakultetu u Osijeku.

Studijem sam zadovoljna. Već sam četvrta godina, imam osjećaj kao da je proletjelo, a da se nisam ni okrenula.

Kako to da si odabrala baš novinarstvo kao izvannastavnu aktivnost u srednjoj školi? Jesi li se time planirala baviti u budućnosti?

Novinarstvo sam izabrala jer me zanimalo, a i činilo mi se kao logičan nastavak nakon bavljenja time u osnovnoj školi. Neko vrijeme sam imala planove da se bavim time u budućnosti, no eto, život me odveo u drugom smjeru.

Koliko si uopće u to vrijeme (ne)ozbiljno shvatila ulogu glavnog urednika?

Pa naravno da mjesto glavnog urednika sa sobom nosi određene odgovornosti, ali mislim da to ipak nije bilo ništa previše. Ipak je cilj u cijelom procesu naučiti nešto novo i zabaviti se. I dovršiti Semper prije roka za prijavu na Lidrano, haha. Ma ipak, ne bih rekla da tu ima mjesta nekom prevelikom stresu.

Je li atmosfera grafičkog uredništva tada bila strogo radna ili opuštena i kampanjska?

Pa, opuštena. Kao što sam već spomenula, cilj je naučiti nešto novo i zabaviti se. Kako sam u grafičkom uredništvu Sempera bila od prvog do četvrtog razreda, sa sigurnošću mogu reći kako je ekipa sve te godine bila odlična i uvijek je bio užitak raditi s njima. Naravno da bi bilo praktičnije da je Semper gotov u prvom polugodištu, no u novinarstvu je bitna aktualnost, pa se može reći da smo se trudili izvještavati do zadnjeg trena.

Koliko ti je iskustvo s radom u Semper Magisu pomoglo u onome što danas radiš?

Dosta mi je pomoglo, pogotovo što se tiče svih mogućih radova i

osvrta koje za faks moram pisati. Također je bilo korisno dobiti mali uvid u to kako novine zapravo nastaju. Ljude koji uređuju dnevne novine smatram čarobnjacima. Oni jesu stručnjaci, ali puno je to posla.

Što posebno pamtiš iz razdoblja rada na Semperu?

Naravno, ono najbolje - odličnu ekipu i zabavnu atmosferu. Taj siječanj u kojem se punom parom radilo na Semperu uvijek sam željno iščekivala. U divnom sjećanju mi je također ostao državni Lidrano u Puli, na kojem sam upoznala mnogo novih ljudi. Na odmet nisu bili ni team buildinzi (standardni hrvatski izraz) nakon nekih dugih popodneva provedenih u informatičkoj učionici. Ma, o Semperu sve najbolje!

FILIP KURBANOVIĆ
- GLAVNI UREDNIK 11.
BROJA (2009./2010.)

Prije tri godine bio si glavni urednik Sempera, točnije 11. broja. Čime se danas baviš?

Jesam, da, i tri godine prije toga urednik. A sada studiram Kulturalni menadžment na Odjelu za kulturologiju tu u Osijeku. Povremeno se okušam i u pisanju glazbenih recenzija i poezije.

Kada si se zapravo upoznao s grafičkim dizajnom, radeći na Semperu ili imaš i prijašnjeg iskustva?

Nisam imao nikakvog prijašnjeg iskustva, ali me uvijek to privlačilo. Čim sam u prvom razredu čuo za novinare i uredništvo, prijavio sam se i imao sam tu sreću da su me tadašnji urednici srdačno primili i dali mi osnovna znanja iz grafičkog dizajna.

Je li rad na Semperu imao utjecaja na odabir tvog studija?

Pa i djelomično je. Kroz rad na Semperu razvio sam ljubav prema grafičkom dizajnu, a svojevremeno i prema novinarstvu. Upravo zbog tog rada sam ubrzo nakon završetka srednje škole završio rad na vlastitom pokušaju časopisa koji je zapravo ispao poprilično dobro u tadašnjim uvjetima.

Jesi li istovremeno i pisao kao novinar ili si bio samo u grafičkom uredništvu?

Pisao sam i kao novinar, da, mislim da sam obavio čak i koji intervjui. Uglavnom sam pokrivao glazbene događaje ako me sjećanje dobro služi. Strastveni sam zaljubljenik u glazbu već i tada bio, pa me nekako uvijek ta strana novinarstva (ako se tako može nazvati) zanimala najviše. Uživao sam tada pišući jednako koliko i u uredništvu, i mislim da bi i sada tako bilo. Jedini bi problem bio kada bih morao pisati o nečem što nije glazba ili nije nešto posebno interesantno, tada sam počeo gubiti interes za novinarstvo, odnosno za općenito pokrivanje raznih tema. Vjerujem da kada bih se odlučio na pisanje za novine, morao bih biti ili kolumnist ili isključivo glazbeni recenzent i pisati o koncertima.

Koliko ti je iskustvo s radom na Semperu pomoglo u tome što sada studiraš?

Najviše mi je pomogao aspekt timskog rada, zapravo. Naučio sam se prilagođavati drugim osobama, ali naučilo me i da ne treba svakom vjerovati kad kaže da će donijeti tekst na vrijeme (smijeh). Više mi je pomoglo znanje kojeg sam stekao iz hrvatskog jezika (ne mislim na pravopis, uvijek sam trebao lektora), ali ne mogu reći da novinarski stil nije poslužio pri pisanju osvrta na kulturne događaje.

Kakav ti je osjećaj bio biti glavni urednik? Koliko si uopće (ne)ozbiljno shvatio tu ulogu glavnog?

Ma ulogu glavnog urednika nikad nisam preozbiljno shvaćao iz razloga što smo mi jako dobro funkcionirali kao tim i nitko nije nikoga morao tjerati ni na što. Ja sam samo bio najstariji i to je razlog zašto sam bio glavni urednik. S druge strane, ne bih rekao da sam neozbiljno to shvatio jer ipak smo napravili poprilično dobar časopis u malo vremena i s malo ljudi, te smo bili pohvaljeni na Lidranu. Imali smo lošije tekstove te godine, ali za dizajn su nas pohvalili, pa sam poprilično zadovoljan zapravo tom godinom glavnog uredništva.

Što posebno pamtiš iz toga razdoblja?

Iskreno najviše pamtim dobru atmosferu, dobru ekipu, team buildinge (smijeh) i živciranje oko tehnike i kašnjenja tekstova. Također mi je u jako lijepom sjećanju ostao državni LiDraNo 2010. koji je poslužio kao super odmor nakon sve strke i panike oko Sempera, a tada i ispita. Volio sam atmosferu dok smo radili časopis, sa svakom ekipom s kojom sam radio mi je stvarno bilo zadovoljstvo, i da nisu oni bili tako dobri, ne bih sigurno svake godine htio ponovno uređivati. A nije bilo loše ni to što nismo morali na nastavu ako ćemo iskreno (smijeh). Uvijek smo imali veliku moralnu i tehničku podršku

i od strane naše drage mentorice, prof. Bilandžić koja nas je često morala braniti od razrednika zbog izostanaka i ovom prilikom joj još jednom zahvaljujem što je tu funkciju uspješno obavljala.

ZORAN ANTOLOVIĆ - GLAVNI UREDNIK 12. BROJA SEMPER MAGISA (2010./2011.)

Čime se danas baviš? Studiraš li, radiš li?

Studiram na varaždinskom FOI-u (Fakultet organizacije i informatike) a istovremeno radim za osječku informatičku firmu OTIS d.o.o.

(web i grafički dizajn). Na FOI-u postoje dva smjera, Informacijski sustavi IS (recimo da je to informatika) i poslovni sustav PS (nekakva vrsta menadžmenta) između kojih studenti biraju prilikom upisa na drugu godinu. Ja sam odabrao IS, a što drugo (smijeh).

Jesi li oduvijek znao da je to ono čime se želiš baviti, s obzirom da si u tome području bio i u srednjoj školi radeći u grafičkom uredništvu?

Još sam od osnovne škole bio siguran da ću završiti u tehničkom području. U početku sam se dvoumio između osječkog ETF-a i

FOI-a. Čak je u nekim varijantama u obzir dolazio i FIT u Mostaru, ali to je brzo otpalo. Razgovarao sam s dosta informatičara koji su mi savjetovali FOI, a i činjenica da je FOI jedini fakultet zagrebačkog sveučilišta čija diploma vrijedi u EU bez nostrifikacije sigurno je utjecala na odluku.

Kakav ti je bio osjećaj biti glavni urednik?

Glavni i odgovorni, a ne bi rekao baš, profesorica je držala sve konce, ja sam bio glavni samo na papiru. Nema tu baš nekakvog 'šefovanja' svi znaju za što su zaduženi, samo ih je nekada potrebno malo podsjetiti. Po meni bi najveća odgovornost glavnog urednika bila osigurati kvalitetnu zamjenu.

Što posebno pamtiš iz toga razdoblja grafičkog uređivanja školskog lista?

A bilo je svega, pogrešaka i popravaka u zadnji čas, cenzura ravnatelja zbog nekakvog naslova 'pakleni'. Išli smo i na LiDraNo, što mi nije bilo nešto posebno. Okrugli stol vezan uz školske listove je promašaj, ništa se ne nauči, samo nekakva predavanja koja nemaju veze s mozgom.

Koliko ti vremena danas, uz faks, oštane za neke tvoje hobije? Sto radiš u slobodno vrijeme?

U slobodno se vrijeme bavim web dizajnom i programiranjem, snimanjem promotivnih video materijala pa i zaradim koju kunu. Vremena se nađe, iako svi kukamo da ga nemamo i da ništa ne stignemo od faksa. Studenti uvijek imaju vremena, da nemaju, facebook bi bio prazan. Moja je prednost to što me zbilja zanima gradivo koje radimo na faksu, pa mi nije teško ni učiti ni kontinuirano raditi.

BERISLAV RUŠKA - GLAVNI UREDNIK 13. BROJA (2011./2012.),

Čime se danas baviš?

Studiram medicinu u Zagrebu. Ouu jeaa!

Kako je u novom okruženju, na faksu?

Uglavnom mi je ludo i nezaboravno...

Koliko ti slobodnog vremena, uz studij medicine, oštane za neke tvoje hobije? Čime se baviš u slobodno vrijeme?

Nemam ti ja slobodnog vremena! Pa ipak je to 'the Medicina'!

Kako to da si se u srednjoj školi odlučio na novinarstvo kao izvannastavnu aktivnost?

Čuo sam da novinari ništa ne rade, a da ne moraju na nastavu pa sam se odmah odlučio priključiti.

Kako to da si bio izabran za grafičkog urednika? Jesi li imao već iskustva došavši u srednju školu?

Jesam. Bio sam novinar i u planetarnopopularnom retfalačkom

KBG-u. Sjećam se da su tada glavne urednike ovako odličnih časopisa čak zvali i na LiDraNo, što danas, nažalost, nije slučaj. Razlika je ta što sam u osnovnoj pisao tekstove, a o grafičkom uređivanju pojma nisam imao. Ali eto, sve se to nauči s vremenom!

Jesi li se time planirao baviti i u budućnosti ili je medicina uvijek bila tvoj prvi izbor?

Medicina mi je, naravno, bila prioritet jer sam čuo da se djevojke pale na doktore... hehe. Ma šala mala, zapravo sam odabrao po principu eci-peci.

Kakav ti je bio osjećaj biti glavni urednik? Koliko si uopće (ne)ozbiljno shvatio tu ulogu glavnog i odgovornog?

To je zaista zahtjevan zadatak, a pogotovo kad te tvoji podređeni ne slušaju. Međutim, na kraju se isplati, jer ipak je čast biti glavnim urednikom Sempera.

Koliko ti danas pomaže iskustvo s radom na Semperu?

Od tog vremena i nije prošlo neko dugo razdoblje, ali priznajem da mi je malo pomoglo u pisanju eseja kod sestre Stele. Već imam neke planove uključiti se u novinarsku ekipu na faksu.

Što posebno pamtiš iz toga razdoblja grafičkog uređivanja školskog lista?

Ma cijelo razdoblje provedeno u novinarskoj ekipi mi je ostalo u lijepom sjećanju. Sve od izmotavanja s nastave i ispita pa do drijemanja i popodnevnih kampiranja u našim novinarskim prostorijama. Priznajem, nije uvijek bilo lagano, ali da mogu birati ponovo bih izabrao Semper. Pogotovo je divno kad te tvoji razredni kolege mrže što nisi na nastavi.

Ana Branković, 4.a

Što svaki gimnazijalac treba poslušati

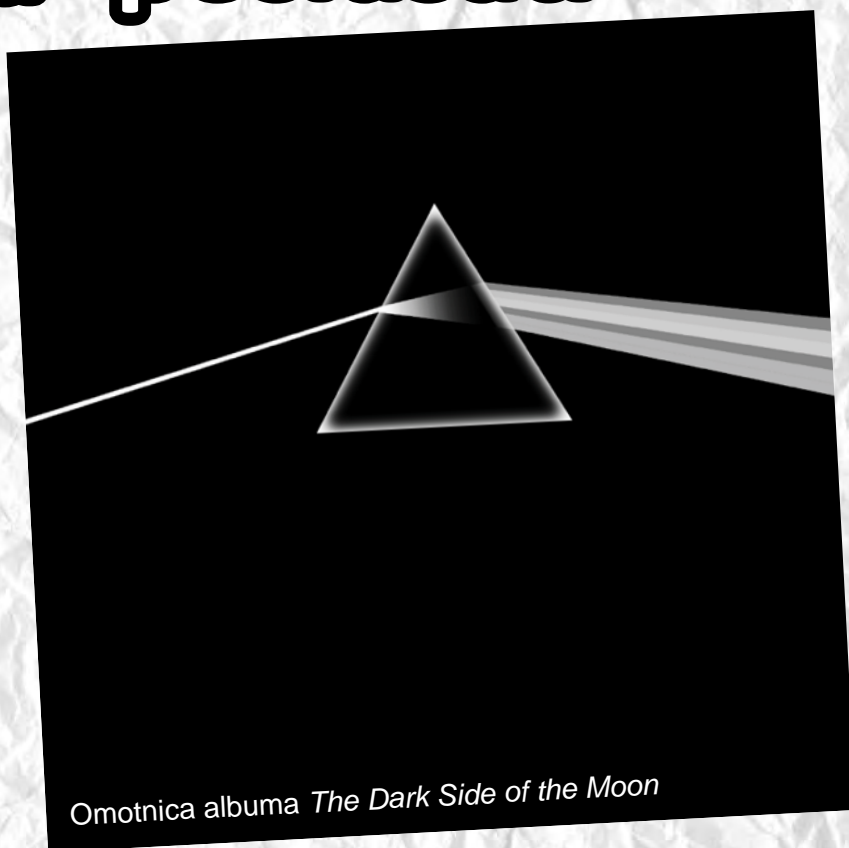
Neki znanstvenici tvrde kako nam glazba može služiti kao poticaj za učenje, dok ostali smatraju kako nam remeti koncentraciju. Ono što sigurno znamo je da rijetko tko ne voli nakon napornog radnog dana sjesti, odmoriti se i poslušati neku dobru glazbu. Glazbeni ukusi su različiti i definiraju osobnost pojedinca. Kvaliteta glazbe se polako gubi jer veliki broj glazbenika u glazbi vidi samo zaradu. Jeste li se ikad zapitali je li glazba koju volite slušati ujedno i kvalitetna? Glazbeni kritičari dugi niz godina prepoznaju originalnost i kvalitetu glazbe. Uz pomoć njihovih recenzija i svojih dosadašnjih iskustava uspio sam napraviti ljestvicu 10 najboljih albuma 20. i 21. stoljeća!

TOP 10 ALBUMA SVIH VREMENA

5 **Funeral** je prvi studijski album indie rock skupine **Arcade Fire** iz Kanade. U javnost je pušten u veljači 2005. godine. Funeral (Sprovod) odabran je kao naziv albuma jer je nekoliko članova sastava u bliskoj prošlosti izgubilo neke od najmilijih. Najuspješniji singl bila je pjesma „Rebellion (Lies)“. Ovaj album odlikuje čista snaga glazbe. Nominiran je za Grammy u kategoriji najboljeg albuma alternativne glazbe. Funeral je ispunjen nadom, euforijom i smrtnošću. Neki često ovaj sastav uspoređuju sa karijerom Davida Bowiea. Funeral je zasigurno nešto najkvalitetnije od glazbe što nam je darovano u 21. stoljeću.

4 **The Dark Side of the Moon** je osmi studijski album progresivnog rock sastava **Pink Floyd**. Izdan je u ožujku 1973. godine. Ovaj album je zasigurno utjecao na razvoj moderne glazbe. Album je postao popularan odmah po izdavanju, a na ljestvicama se zadržao 741 tjedan. Najpoznatije pjesme su „Time“ i „Money“. The Dark Side of the Moon opisuje teme pohlepe, prolaska vremena i smrti. Odlikuje ga instrumentalna perfekcija. Album opisuje različite faze života čovjeka. Počinje i završava otkucajima srca. Bez oklijevanja se može reći kako je ovaj album jedan od najbolje produciranih rock albuma svih vremena.

3 **Nevermind** je drugi studijski album američke grunge grupe **Nirvana**. Objavljen je u rujnu 1991. godine. Zasigurno je najzaslužniji za popularizaciju grunge rocka u svijetu. Ubrzo nakon objavljivanja je s vrhova skinuo čak i tada megapopularnog Michaela Jacksona, a početkom 1992. postao je najprodavaniji album. Prodan je u više od 30 milijuna primjeraka diljem svijeta. Ovaj album postao je trajni kult o kojem rijetko tko ima nešto negativno za reći. In Bloom, Come As You Are, Lithium, Drain You, Polly su najpoznatije pjesme s ovoga remek-djela. Album odlikuju savršeno polirani instrumentali, a sam pjevač i gitarist grupe Kurt Cobain govorio je kako je kvaliteta

Omotnica albuma *The Dark Side of the Moon*

tekstova po važnosti iza kvalitete glazbe.

2 **Closer** je drugi studijski album mančesterskog post-punk čuda Joy Division. Izdan je u lipnju 1979., mjesec dana poslije tragičnog samoubojstva frontmana Iana Curtisa. Tada je nestala još jedna rock legenda, ali ostavio je vrhunac notnog pisma Joy Divisiona, remek-djelo *Closer*. Publika je odlično prihvatila prvi singl „Isolation“. Tekstovi su puni emo-

cija pa i danas lede krv u žilama. *Closer* savršeno funkcionira kao koncept, a proglašen je najboljim albumom godine.

1 **Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band** je osmi album britanskog sastava **The Beatles**. U javnost je pušten u lipnju 1967. godine. Snimljen je revolucionarnom novom tehnikom snimanja. Smatra se najboljim albumom sastava i najutjecajnijim albumom rock glazbe. Pjesme su prepune raz-

nih elektroničkih efekata. Sastav je proveo 700 sati na stvaranju ovog remek-djela. Naslovnica albuma koja je nagrađena Grammy nagradom dizajnirao je pop art umjetnik Peter Blake. Album je bio nominiran za sedam Grammyja 1968. godine, a osvojio ih je pet. *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* zasluženo stoji na prvome mjestu top 10 albuma u povijesti glazbe!

Franjo Balat, 1.c

Najbolji filmovi

Od Kluba boraca do Iskupljenja

Do pojave filma dolazi tek krajem 19. stoljeća, ali za popularizaciju toga medija nije trebalo mnogo vremena. Svaka vrsta umjetnosti je na neki način dio filma. Ukusi su različiti, no postoji mnoštvo različitih žanrova filmova, stoga vjerujem da za svakog postoji nešto što će mu se svidjeti. Svaki dobar film bi se trebao učiniti kao potpuno novi svaki puta kada ga gledate. Odličnih filmova je puno, a konkurencija je gusta, no ipak sam ih uspio prosijati kroz sito i odabrati 10 najboljih filmova svih vremena.

TOP 10 FILMOVA SVIH VREMENA

5 **Titanic (Titanik)** je bezvremena američka romansa iz 1997. Redatelj je James Cameron. Priča se temelji na stvarnoj tragediji potonuća najpoznatijeg broda u povijesti, Titanika. Glavne uloge igraju Leonardo DiCaprio kao Jack Dawson i Kate Winslet kao

Rose DeWitt Bukater, pripadnici potpuno različitih slojeva društva koji se zaljube u trenutku dok brod putuje prema svojoj vlastitoj propasti. Film je osvojio brojne nagrade. Postao je vječni „klasik“ i vjerujem da nema osobe koja ga nije pogledala.

4 **Vertigo (Vrtoglavica)** je psihološki triler iz 1958, a napravljen u režiji Alfreda Hitchcocka. 1959. godine je nominiran za Oscara za najbolji zvuk i scenografiju. Smatra se najuspjelijim i najutjecajnijim filmom A.Hitchcocka. Johna „Scottieja“ Fergusona (J. Stewart), nekad popularnog detektiva iz San Francisca, progone sjećanja na tragediju koja se dogodila tijekom potjere za jednim zločincem. Nakon toga događaja John se počeo panično bojati visine stoga se povlači iz službe. „Vrtoglavica“ je kompleksna ekranizacija hvaljenog krimića „D'entre les morts“, a posebno će se svidjeti ljubiteljima

kriminalističkih filmova i stripova.

3 **Requiem For a Dream (Rekvijem za snove)** je američka drama iz 2000. godine. Redatelj ovog filma je Darren Aronofsky. Temelji se na istoimenom romanu Huberta Selbyja Juniora. Radnja prati život Harrya Goldfarba (Jared Leto), njegove djevojke i majke kroz tri godišnja doba, kada svatko od njih postaje žrtvom droge. Potreba za drogom koja upravlja njihovim životima prijeti uništenju njihovih snova. Tema je odrađena vrlo temeljito, dirljivo i poučno, baš onako kakav bio trebao biti film o ovisnostima!

2 **Star Wars (Zvezdani ratovi)** je najpoznatiji američki znanstveno fantastični film. Režirao ga je George Lucas. Prvi film franšize pušten je javnost u svibnju 1977. godine. Postao je svjetski fenomen. U sljedećih 6 godina izašla

OČI ŠIROM ZATVORENE

Scena iz filma *Rekvijem za snove*

Scena iz filma *Iskupljenje u Shawshanku*

su još dva nastavka. Serijal obrađuje tematiku vječne borbe i zla. Radnja je, naravno, smještena u svemiru. Serijal čini šest nastavaka. Ukupna zarada na kino blagajnama svih šest filmova bila je nešto više od 4 milijarde američkih dolara pa je to ujedno i treći najuspješniji filmski serijal uz Gospodara prstenova, Harry Pottera i Jamesa Bonda. Svakako bi ga preporučio ljubiteljima fantastike i avanture!

1 The Shawshank Redemption (Iskupljenje u Shawshanku)

je kriminalistička drama redatelja Franka Darabonta iz 1994. godine. Film je nastao po romanu Stephena Kinga. Glavne uloge igraju Tim Robbins i Morgan Freeman. Traje 142 minute. Film je bio nominiran za 7 Oscara i 2 Zlatna globusa, no ostao je u sjeni velikog pobjednika "Forrest Gump" i nije osvojio niti jednu nagradu. Najveća svjetska baza filmova IMDb ovaj je film izabrala kao najbolji film svih vremena. Priča se vrti oko bankara Andya Dufresnea koji je osuđen na smrtnu kaznu nakon ubojstva vlastite žene i njena ljubavnika. Andy

je ubačen u zatvorsku sredinu o kakvoj nije sanjao ni u najgorim noćnim morama. Tamo upoznaje dobronamjernog zatvorenika Reda (M. Freeman). S vremenom počinje uživati poseban status u zatvoru i pokušava bar malo uljepšati svoj život ondje. Ondje uređuje i unaprijeđuje zatvorsku knjižnicu. Svakako je vrijedan prvoga mjesta ove ljestvice! Ovaj film je pravi odabir za one koji vole filmove dublje teme koja će vas natjerati na razmišljanje.

Franjo Balat, 1.c

Kino zamalo kinesko skladište

Sjećate li se kako je izgledalo kino prije pet godina kada je odlazak u kino bio vrlo jednostavan i jeftin? Ušli bismo u prostorije jednoga od dva naša kina (iako je prije nekoliko desetaka godina kina bilo i više), kupili kartu za 18 kn i uživali u filmu sa svojim prijateljima. Nažalost, takvo je vrijeme postalo samo dio prošlosti jer su nova kina stupila na snagu.

Iako je bilo pregovora o tome kako će se kino Urania pretvoriti u kinesko skladište, ono je ipak zaživjelo u potpuno novom svjetlu. U proteklih godinu dana ljudi su pokazali interes za ponovno otvaranje kina u centru grada. Cilj no-

voga programa kina bio je vidjeti postoji li uistinu potreba za kinima koja će imati program različit od gradskih multiplex kina. Program pod nazivom: „Ponovo radi bioskop“ posjetiteljima je prikazivao europske filmove (španjolske, talijanske, portugalske...) i nudio im priliku da sami ocijene koliko film vrijedi i koliko bi novca dali za ulaznicu nakon što pogledaju film. Glavna novost pored ponovnog otvaranja Uranije je digitalizacija kina koju provodi Ministarstvo kulture i s osječkim kinematografom.

Treba pohvaliti volju ljudi koji su se odvažili na ovakav pothvat jer se kultura u Osijeku

mora razvijati, gradu je potrebno malo svježine i noviteta. Više informacija možete pronaći na web stranici: <http://kinematografi-osijek.hr/> ili jednostavno posjetiti kino i pratiti reklame i plakate. Ukoliko vidite zanimljiv naslov ili film koji biste vrlo rado pogledali, a nalazi se baš na plakatu pred jednim od dva spomenuta kina, neka vam ne bude teško izdvojiti dva sata da ga pogledate. Vremena su moderna i kina drugačija, ali kultura živi i dalje.

Maria Matas, 4.c

Ne damo svoje kino!

Doživljaj zvan

Tessa Popić, Ana Vučak i Vlatka Ratković sa zborom Brevis pozvane su nastupiti u Carnegie Hallu u New Yorku.

„If I can make it there, I can make it anywhere“ za nas, Tessu Popić, Anu Vučak i Vlatku Ratković, odnosno članice zbora Brevis i učenice IKG-a, pokazalo se istinitim, a da prije godinu dana o tome nismo mogle ni sanjati. U New Yorku smo proveli prekrasnih 6 dana; zapjevali smo na svjetskoj pozornici, predstavili hrvatsku tradiciju i Osijek, otpjevali kao da nam je zadnji put u životu i dobili najveći kompliment dirigentice Nete do sada: „Za mene ste pjevali u Carnegie Hallu“. Ni recenzija na njujorškoj stranici nije nas ostavila ravnodušnima. Pohvalili su program čiji tekst nisu ni riječi razumjeli, a Karl Jenkins, autor skladbe zbog koje su nas pozvali, čestitao nam je.

No, vratimo se deset mjeseci unatrag. Sve je počelo od probe u kojoj je Antoaneta Radočaj, dirigentica Brevisa, objavila kako nam ima nešto važno za reći i pročitala nam mail koji je primila. Čuli smo samo najbitnije dijelove „internacionalna agencija, pozvani u Carnegie Hall u New Yorku, odabrani među izvedbama na Youtubeu“ i ostali svi šutjeti. Poslije te probe, sve se dogodilo kao ubrzani film; uslijedilo je veliko skupljanje novca i traženje sponzora, naše prodaje muffina i bedeževa... A kad smo se pojavili na svakom osječkom portalu i u novinama, primio nas je gradonačelnik. Pjevali smo skoro svaki dan u protekla tri mjeseca, a dodatne akcije bile su šivanje novih

uniformi i prijavljivanje za američku vizu, koja je na kraju bila odobrena svima (i to na samo jedan ulazak, što im i dalje zamjeramo).

ići spavati kasnije. Svaki dan proveli smo u hodanju na duge staze, gledanju u visine i pokazivanju prstima...

Da se ne bismo izgubili, svi na okupu!

One djevojke koje su već bile u NYC-u, znale su što ih čeka, a mi kao mlađarija, pažljivo smo slušali svaku novu informaciju i „guglali“... Bile smo spremne na sve; duge letove, snalaženje po gradu, obilazak svih atrakcija i shopping, samo da odemo. Put dug ukupno 22 sata preživjeli smo uz filmove, glazbu, ali i hranu koje nije nedostajalo, tete stjuardese bile su uporne: „Želite li nešto popiti?“... Sletivši, dočekala nas je njujorška noć, neka nova atmosfera u gradu i najljepša gradska svjetla... A oduševljenje je kulminiralo našim dolaskom na Times Square – gdje nam je bio i hotel. Kulturološki šok doživjeli smo zbog brojanja vremena, odnosno šest sati razlike. Od tada smo trebali hodati više, a

Sve nam je izgledalo golemo, u velikim količinama i na svakom koraku smo vidjeli scene snimanja iz poznatih filmova. Nije nas pokolebalo to što je većina atrakcija bila u obnovi; lijep nas je Brooklyn Bridge oduševio, ali i pogled s Empire State Buildinga. Tek tada smo shvatile gdje smo mi to zapravo. Susretali smo se s različitim kulturama, ali i rasama. Sve su se one pomiješale u New Yorku, pa smo imale priliku posjetiti i Kinesku i Talijansku četvrt. Za avanturiste kao nas Osječanke, bilo je pravo iskustvo probati i „domaći“ sushi, koji nas je oduševio u svim pogledima. Otkrili smo sasvim nove okuse... Za mene su osobno najbolji bili posjeti muzejima Metropolitan, Natural History i Modern Art, gdje smo

New York

se uvjerali da Ameri imaju previše svjetske kulturne baštine u svojem „vlasništvu“. Posjetitelja je začudo bilo jako puno.

Akrobacije

igraonice u samom muzeju. Pa sad recite da ne bi bilo odlično kada bi i mi mogli ono što smo učili na satu, vidjeti uživo kao originalno djelo? Upravo zbog toga američka djeca imaju pravo bogatstvo. Osim mjerenja svojih šetnji u kilometrima, uspjeli smo posjetiti poznatu brodvejsku predstavu Fantom u operi. Tek smo tada shvatili što znači izniman trud, rad i talent koje svi ti glumci moraju posjedovati. Oni su definitivno doveli predstavu na novu razinu; sve je bilo savršeno, od same scenografije koja se je bila pokretna, do pjevačkih i glumačkih talenata. Svi su morali znatii pjevati, plesati i glumiti. No, glazba je za mene bila najveće oduševljenje. Dva dana zaredom imali smo probe koje su uključivale rad s dirigentom, a naposljetku i

orkestrom. Odvijale su se u hotelu Hilton. S nama su pjevali još i zborovi iz Winsconsina i Australije. Odmah smo se sprijateljili. Bilo je zabavno čuti različite naglaske engleskog, ali i problem kad je došlo čitanje nota. Svatko je imao drukčiji izgovor, pogotovo francuskog, na kojem smo izveli jednu skladbu. Svi smo se pripremali za zajednički projekt – pjevati The armed man Karla Jenkinsa, skladatelja naše izdvedbe Adiemus. Tim smo povodom bili i pozvani... Uz izvedbu s ostalim zborovima, bili smo pozvani pjevati i svoj repertoar. Uskoro je uslijedio i dan D, ujedno i dan našega koncerta. Bili smo previše ushićeni da bismo mislili...

Nastuuuup!

Profesionalnost kakvu je imao Carnegie Hall dotad nismo vidjeli. Dočekao nas je čovjek s bubicom u uhu i planom za taj dan. Imali smo točno deset minuta probati svoj dio nastupa, a imali smo sreće što nas je upravo tada slušao i Jenkins koji je dan prije došao u New York iz Walesa i sa svima nama imao razgovor i potpisivanje autograma. Uslijedila je i proba

s velikim orkestrom i zborom te petosatno čekanje. Iskoristili smo to za fotkanje, šminkanje i ohrabivanje, pa je zaista proletjelo. Uskoro se dvorana napunila, a mi stali na pozornicu. Prvo je The armed man oduševio ovacijama, a onda smo uslijedili i mi. Pola sata prošlo je u trenu, poželjeli smo se vratiti i otpjevati još jednom. Poslije hrvatskih Varijacija, nismo mogli vjerovati kada su iz publike vikali „bravo.“ Bile smo oduševljene publikom te smo se stvarno osjećali kao da tamo pripadamo. Poslije koncerta, Karl Jenkins nam je čestitao, a vrativši se u Osijek dočekala nas je recenzija koncerta na internetu...

Time smo zapravo obavili ono zašto smo i došli, pokazati što mali Osijek može. Pitate se što slijedi nakon ovog nastupa? Prvo povratak u realnost; u školske obaveze i svakodnevne aktivnosti. Ostvarile smo neke naše skrivene snove, ali idemo i dalje. Tko zna, nakon osvojenog New Yorka, samo nam je nebo granica.

Vlatka Ratković, 4. b

Strava izvan

Sve je počelo s mojom listom želja koju sam počela raditi još u 7. razredu. To je bio popis mjesta koje želim posjetiti, a na njemu je bila i Transilvanija. Gledala sam film Drakula i odmah osjetila veliku želju da vidim taj dvorac i čujem priče mještana, ali nisam očekivala da će se to relativno brzo ostvariti. Mama je jednog dana došla s posla i rekla mi da mogu ići s njom i ostalim profesorima njezine škole u Transilvaniju.

MIŠO I STRAVA

Nakon naporne vožnje autobusom, čekanja na granicama i CD kompilacije mojega „najdražega“ Mate Miše Kovača, došli smo na granicu s Rumunjskom, zamijenili novac i krenuli prema gradu Sibiuu. Na putu do Sibiu, koji se nalazi u srcu Rumunjske, nagledali smo se svačega. Kada bih morala opisati taj dio puta, mogla bih sve izraziti u tri riječi: beznadnost, jad, siromaštvo. Najbolji mogući opis koji vam mogu pružiti jest taj da zamislite slike iz udžbenika, filmova, knjiga koje su povezane s

Reklama to go

izgledom Poljske poslije Drugog svjetskog rata. Polja prekrivena smećem, leševima pasa, ljudi kojima na licu vidiš svu tugu i nesreću života... Jednom riječju, strava. Jedina svijetla točka puta do gradića u kojem smo odsjeli bio je raskošan dvorac Matijaša Korvina čiji je obilazak sve oraspoložio.

SIBIU

Nakon velikog kulturnog šoka koji sam doživjela, došli smo u predivan gradić Sibiu koji će me uvijek oduševljavati svojim izgledom toliko različitim od onoga što smo do tada vidjeli. Veliki trgovi, uredne ulice i zanimljiva povijest su me oduševili i uvijek bih se tamo vratila, uz uvjet da idem avionom kako ne bih morala prolaziti kroz ostatak države.

Dvorac Matijaša Korvina

Ovdje smo prenoćili u odličnom hotelu gdje smo imali cijelu noć za spavanje ili razgledavanje i izlazak. Naravno, kako sam ja ipak klasičarka, otišla sam spavati nakon dvosatne šetnje Sibiuom. Sljedeće smo jutro išli razgledavati grad. Budući da sam išla s malo starijim ljudima, jedva sam nagovorila mamu i njezine kolegice da se popnemo na toranj koji

Mmm...fino!

Drakulina dvorca

Grad Sibiu

je, brat-bratu, visok 10 metara i ima 200 stepenica. Pogled je bio iznenađujući jer mi se od tamo činilo kao da je Sibiu gradić iz Grimmovih bajki te će mi ta slika zauvijek ostati u sjećanju. Nakon „napornoga“ penjanja imali smo potrebu za okrepom pa smo otišli u tradicionalni rumunjski restoran. Tamo smo naručili jela čija imena nismo znali izgovoriti pa nismo ni znali što ćemo dobiti,

Još hrane...

iako smo se nadali najboljem. Hrana se pokazala kao ugodno iznenađenje vrlo slično mađarskoj kuhinji.

ŽIVI DRAKULA

Nakon polaska iz hotela krenuli smo prema Branu gdje se nalazi dvorac grofa Drakule, to jest Vlada Tepeša, koji je unosio strah ne samo u svojoj zemlji, nego su se priče o njemu širile i izvan Rumunjske. Put do dvorca izgledao je baš kao što je prikazan u filmovima; uskim puteljkom se kroz gustu borovu šumu dolazi do dvorca koji se nalazi na samom vrhu brda. Bila sam toliko uzbuđena jer sam bila nadomak ispunjenja želje. Ispred dvorca sada se nalaze razni štandovi na koji-

ma bakice sa živopisnim licima prodaju različite stvarčice. Dok smo razgledavali dvorac, koji je bio predivan i nimalo sličan onom na filmovima, primijetila sam nekoga tko je bio čudno obučen, ali nisam nikome rekla jer sam mislila da mi neće vjerovati. Tijekom razgledavanja dvorca, na jednom stubištu, baš kada sam ja bila ispred vrata, iskočio je čovjek obučen kao Vlad Tepeš koji je unajmljen da plaši ljude. Naravno da sam se uplašila, kao i svi iza mene.

Unatoč svim pozitivnim čimbenicima, ne preporučujem putovanje u Rumunjsku. Bolje pogledajte dokumentarac, fotografije ili pitajte mene.

Dorotea Fišer, 3.b

I IKG ima svoje krvopije

SVE SMO MI

Djevojke u ljetnim haljinama volim

S onom starom „Kreni i kreni i adio problemi“ započeli smo svoje nezaboravno maturalno putovanje. Osim pjevušenja (čitaj: neumornog deranja) Rozginih i inih domaćih stihova, kao pravi klasičari izrekli smo i onu „Sveti Nikola, putniče (...)“. Let the journey begins!

PUT ME ZOVE, MORAM POĆI

Ekipe su činila 3 razreda, 5 profesora (Cik, Bilandžić, Klarić, Sabanov i Zorić) i svježa lubenica (koja je preživjela cijelo putovanje) – inače ekipa poznata kao dobitna kombinacija. Vožnja busom do Venecije trajala je vječnost i većina nas je htjela samo što više

Gledaj, majko, tu ljepotu...

spavati da nam vrijeme što brže prođe. Budući da u busu inače ima jako puno mjesta za ugodno spavanje, ukočenost i umor nisu izostali. Došavši u Veneciju u jutarnjim satima, vratilo nam se ono početno oduševljenje i veselje te smo znatizeljni krenuli u vožnju

Bećarci u tijeku

turističkim brodom i razgled grada. Sunce je pržilo te poput naših djevojaka u fotografiranju, nije odustajalo, no to nije spriječilo mlade klasičarke da izmijene milijun poza pred fotoaparatom, što je, naravno, uzrokovalo profesorske povike „Požurite, požurite!“. Ni kupovanje venecijanskih maski, popraćeno (ne)uspješnim cjenkanjem, nije izostalo. Nakon višesatnog razgledavanja, oprostili smo se od iskvarcanih Talijana u Veneciji,

trgovaca s veri šleht engleskim i jata golubova te se uputili prema Anconi.

JE L' TO STVARNO BRODIĆ NAŠ?

Nakon što smo se u Anconi ukrcali na čuveni kruzer, smjestili smo se u sobičke s krevetima na kat te krenuli u istraživanje tog gorostasa. Stepenice sa svih strana, ogledala kamo god kreneš, hodnici kao u Titanicu i 11 katova nas je zbunjivalo tijekom cijelog boravka na brodu te navelo na pokoje gubljenje. No to nas nije spriječilo da dođemo do famoznog bazena na palubi broda koji je bio ni više manje nego – zatvoren! Vrijeme nije baš bilo na našoj strani i vjerujem da je to bio jedini put kada smo zaista poželjeli da sunce upekne (budući da smo se svaki sljedeći dan pržili na 40 stupnjeva) i da uhvatimo malo boje u svojim novim kupaćima. Razočarenje oko bazena ubrzo je splasnulo. Upozoreni da navečer nije dopušteno raditi buku na palubi broda, neki su se odlučili za precijenjenu kavu u kafiću na palubi.

Kasnije smo, uz dvije gitare (hvala,

Mama, vidi me!

TO PLATILI!

Lakše malo, ima dosta za sve...

cekani!), fantastično raspoloženje i vjetar u kosi navečer smo napravili mali party na palubi. Svi su ubrzo shvatili da je to odlična ideja te se party povećavao i nastala je prava slavonska fešta. Klasičari su se pokazali kao izvrsni poznavatelji bećarca, tamburaških stihova i, naravno, kao vrsni izvođači Rozginih, Severininih te Iličevih pjesama. Na svu sreću, nitko nam nije prigovorio, čak štoviše, pridružili su nam se sami mornari te su nas mnogi gosti broda snimali, fotografirali i ljubazno nam se smješkali. Veselica je bila pun pogodak.

LET THE GAMES BEGIN!

Spavanje je bilo kratko i uglavnom lijepo (vibracije na brodu učinile su svoje) te smo takvi (ne)odmorni stupili na grčko tlo. Napokon! Naše su djevojke skoro dobile histerične napade kada su čule da odmah idemo na Meteore, što je značilo da moraju obući (čitaj: svezati, omotati) one ružne, bapske suknje prije ulaska na Meteore jer su njihove pripremljene duge suknje i haljine (hit prošlog ljeta) ostale u koferima. Na kraju shvatite da to i nije tako strašno i zapravo vrlo uspješno preživite taj modni zločin. Nakon

toga smo se napokon smjestili u naš prvi hotel u Kalambaki. Iako je sunce već zalazilo, nestrpljivo smo skočili u hotelski bazen i krenuli s egzibicionističkim pothvatima, dok nas je osoblje promatralo s kiselim smješkom na licu. Navečer smo krenuli u istraživanje lokalnih kafića i klubova te nakon toga napravili mali party u blizini hotela. Nažalost, profesori su nas ubrzo prekinuli te smo se vratili u hotel. Oprostili smo vam, ali nismo zaboravili!

Ljubav na prvi pogled...

KAMEN, KRŠ I JOŠ MALO KAMENA

Sljedeći smo dan napustili hotel, otišli u Delfe po odgovore na svoja pitanja, baš poput starih Grka, a zatim se uputili prema Korintu.

A ja sam negdje rujno vino pio...

Napokon smo došli u Vrachati gdje smo se smjestili u taj famozni hotel s dvama bazenima, predivnim dvorištem, obiljem ukusne hrane i ljubaznim osobljem. Kako se djevojke inače znaju ustručavati puno jesti u javnosti, F.L. poticao ih je da se ne srame jer su ipak to naši roditelji platili, tako da ste nerijetko mogli iz mase čuti riječi „Sve smo mi to platili“. Oduševljenost činjenicom da je hotel udaljen svega nekoliko minuta od plaže nije manjkala pa su se mnogi odlučili na noćno kupanje i uvidjeli da s Posejdomom nema šale, budući da borba s valovima nije bila lagana.

„Masiranje“ po živcima

Što kaže Armani?

Kao pravi Slavonci, nastavili smo s vlastitim feštama pa smo jednu napravili istu večer i na plaži. Dugo u noć odjekivali su zvuci gitare, popraćeni onom starom 'A ja sam negdje rujno vino pio...'. Da, pilo se to rujno grčko vino. Nije ni čudo onda što se Vrachati tradicionalno naziva (po)Vraćati...

A ŠTO KAŽE ARMANI?

Sljedeći dan razgledavali smo Atenu – trgove, Olimpijski stadion, Hadrijanov slavoluk... od čega nas se zasigurno najviše dojmila Akropola. Grčku smo doživjeli i kada smo u centru grada naišli na specijalnu policiju koja je sprječavala aktualne prosvjede u blizini centra. Prženje na 40 stupnjeva na grčkom kamenu imalo je utjecaja na naše mlade želuce pa smo svi

čim prije pohitali po gyrose. Gyrosi su fini, ali koliko god se vi trudili pristojno ih jesti, to se više uprljate (ili smo mi jednostavno amateri u konzumiranju istih). Ono što definitivno fascinira u Ateni jesu ulični prodavači nakita, torbi i satova, koji u ponudi nude najnovije kolekcije

Party za ekipu

modnih dodataka svjetski poznatih luksuznih brandova. Zanimljivo je da se u trenu teleportiraju kada naiđe policija i isto tako vrata kada policija nestane. Za cjenkanje su odlični, što vam može potvrditi F.L. koji je jedan luksuzni Armani sat kupio za samo 20€. Ako vas zanima koliko je sati, sve što trebate napraviti je upitati: „Što kaže Armani?“. Nakon razgleda grada, shoppinga i ručka, svi su jedva čekali vratiti se u Vrachati, uskočiti u more ili bazen i osunčati se na plaži. Željni noćnog života, navečer smo krenuli u istraživanje Vrachatija i naišli na noćni klub uz

samu plažu u kojemu je bilo svega nekoliko lokalnih gostiju i pokoji turist. Pojedinci su zamolili osoblje i DJ-a da nam puštaju našu glazbu i uspjeli u tome pa je nas pedesetak, ispunjeno energijom i dobrim raspoloženjem, krenulo u osvajanje plesnog podija. Detalje neću iznositi, važno je samo da zabave nije manjkalo.

NEKA POČNE NARODNO VESELJE!

Peti dan imali smo slobodno prijepodne pa smo maksimalno iskoristili blagodati plaže. Dok su se neki odlučili na daljnju borbu s valovima i prženje na ležaljka, drugi su organizirali turnir u odbojci na sportskom igralištu uz more. Lokalni sportaši-amateri početi će vas prijeko gledati ako im predugo zauzmete teren pa je moguće da vas obaspu pitanjima poput „Venju finiš?“. Poslijepodne smo nastavili razgledavati Atenu, nakon čega smo imali večeru s foklornim programom na Plaki. Program je uključivao tradicionalni grčki ples sirtaki, razbijanje tanjura, trbušni ples (prof. Zorić je nebrušeni dijamant u ovoj disciplini) i još raznorazne grčke plesove kojima smo se svi rado priključili i tako osvojili pozornicu. Večera, naime, nije

Lubenica preživjela Grčku

Ovako se NE skače u odbojci!

bila najfinija pa su mnogi tranjuri ostali puni hrane. To, dakako, ne uključuje tanjur M.K. iz 4.a i inih gladoša. No, barem su konobari bili mladi, zgodni i nasmiješeni pa su djevojke zaboravile na prazne želuče. Stari romantičar V.B. iz 4.a pokazao je svoje kavalirske manire poklonivši pjevačici Kristini crvenu ružu, a njegov je čin iz publike pozdravio ženski vrisak u D-duru. Nakon narodne veselice umorni smo se vratili u Vrachati, a mnogi su zaspali već u autobusu.

OVO ĆE BITI DOBRA NOĆ...

Šesti smo dan obilježili odlaskom do Korinskog kanala i Epidaurusa. U glasovitom teatru

Daje djevojkama instrukcije iz skokova

prof. Zorić nam je izveo nešto s novčićem i dokazao da je to zaista najakustičnija građevina te vrste na svijetu. Nakon toga smo otišli u Mikenu gdje smo se upoznali s kolijevkom europske kulture. Povratkom u Vrachati dogovorili smo ponovni odlazak u ranije spomenuti noćni klub. Taj je puta izlazak bio odlično organiziran budući da smo s osobljem ponovno dogovorili puštanje naše glazbe, a ovaj puta i smanjenje cijena pića. Drugim riječima, klub kao da je bio naš!

Dobitna kombinacija

Apolon, djevojke i Žuži

Stanje su kasnije provjerili i naši dragi profesori koji su se, nakon što su vidjeli da kao prava krasna djeca ne stvaramo probleme, i sami opustili. Još je jedna noć protekla uz neumorno pjevanje posljednjih hitova, plesanje, noćno kupanje (svojevoljno ili ne) i još pregršt zanimljivih trenutaka koji će ostati među nama maturantima. Severina je dobro predosjetila da će to biti dobra noć... Sunce je skoro izašlo, a mi smo se vraćali u hotel da brzo spakiramo kofere i uspijemo odspavati tih preostalih sat-dva.

GOODBYE GREECE, HELLO SAN MARINO!

Nakon doručka napustili smo taj predivni hotel i uputili se prema Olimpiji. Svaka čast onome tko je još uvijek imao snage za razgledavanje divnog grčkog kamena dok je sunce neumorno grijalo. Nakon posljednjeg razgleda, u luci Patras ukrkali smo se ponovno na onaj gorostasni brod i krenuli u plovidbu Jonskim i Jadranskim morem. Bilo je tužno gledati kako odmičemo od grčkog tla, ali svi već znamo da sve što je lijepo, zaista (pre)kratko traje. Dok su se neki odlučili na višesatno spavanje, drugi su se navečer mirno (za promjenu) družili na palubi. Ujutro smo se opet smjestili u onaj udobni autobus i krenuli put San Marina, gdje smo se kratko zaustavili. Brzo smo pohitali u najbližu suvenirnicu i kupili parfeme po 5€. Vrativši

se na stajalište autobusa, cekani su izvadili gitare i zasvirali pokoji sentiš. Led su probili G.P.Đ. i V.Š. koji su plesom u dvoje potaknuli ostale na romantičan završetak našeg putovanja. I onda ponovno višesatno kočenje u busu... U Zagrebu nas je, zahvaljujući Škoji, čekao doručak iznenađenja nakon čega smo dobili još malo energije za put do Osijeka, gdje smo na stajalištu autobusa roditelje, braću i sestre pozdravili pjevajući „A ja sam negdje s drugom sretan bio, a ti si me češkala...“.

POVRATAK U STVARNOST

Bilo je teško vratiti se u surovu realnost zvanu škola i svakodnevno slušanje riječi „državna matura“, a ljeta je bilo tako lijepo... Još uvijek nas katkada uhvati nostalgija za Grčkom i svime što smo tamo proživjeli, zato hvala onome koji je izmislio fotografiju pa se lako prisjetimo svega što je bilo. Citiram stariju maturanticu: „Nigdje nije kao kod kuće, ali ni kod kuće nije kao u Grčkoj!“

Ana Branković, 4.a

Slavlje u Tvrdi

Najveseliji

Godine gospodnje 2012. skupina hrabrih učenika odvažila se na desetodnevno putovanje u obećanu zemlju - Njemačku. U gradiću po imenu St. Blasien održavao se susret isusovačkih škola čiji su se učenici upoznawali kroz sportska natjecanja te izlete na obližnja jezera i šume Schwarzwalda. St. Blasien ima 4.000 stanovnika i katedralu izgrađenu po uzoru na rimski Panteon. "Schwarzwald je čudesan - odmor za dušu i tijelo. U kontrastu s ovom dubokom Crnom šumom bila je ogromna, prozirna, svijetla i potpuno bijela crkva sv. Blaža. Rekoše nam da je takva izgrađena jer se željelo naglasiti kako je Bog racionalno biće. Poticajno za razmišljanje!" rekao je pater Mislav Skelin.

Našu školu predstavljalo je 14 perspektivnih sportaša. Pod budnim okom prof. Zvonka Beismanna i patera Skelina učenici su se okušali u svim disciplinama uključujući odbojku, nogomet, košarku, plivanje i atletiku. Uz druženje i sport, učenici su sudjelovali i u višejezičnim misama i meditacijama. Svaki je dan započinjao i završavao zajedničkom molitvom i pjesmom. Svoje pjevačke (ne)sposobnosti odlučili su pokazati na predstavljanju škola pjesmama Inati se Slavonijo i Još Hrvatska ni propala. Prvi dan boravka u St. Blasien, ženski dio tima osvojio je prvo mjesto u odbojci, dok su dečki svoje umijeće igranja nogometa pokazali nekoliko dana kasnije, osvojivši treće

mjesto. Pobjede su se slavile dugo u noć. Ostali su zapamćeni kao najveselija i najglasnija ekipa na susretu, pokazavši pravi balkanski mantalitet. Mali problem činile su vremenske prilike; učenici su se pripremali za tropsku klimu, ali ih je dočekala kiša. Odsjeli su u hotelu, ali su često boravili i u domu domara Đure, koji je podrijetlom Hrvat, i njegove žene koji su se pokazali pravim domaćinima. Pjesma puta bila je Because i got hay, čije je riječi naučio i sam profesor Beissmann, inače vrsni poznavatelj engleskoga jezika. Sarn profesor zapao je u nesretnu situaciju nakon što je izgubio voljeni sat. Tugu i sjetu zbog gubitka sata nitko nije mogao ublažiti. No, uskoro se pojavio sportski sudac (koji i nije bio baš omiljen među našim sportašima) s nađenim satom. Veselju se, naravno, nije nazirao kraj. Naši sportaši također ističu kako su upoznali mnoge učenike iz zemalja diljem svijeta (kao što su Irska, Egipat, Mađarska, Litva). Cijelo putovanje opisuju kao genijalno iskustvo u kojem su se bolje upoznali i s učenicima koje poznaju samo sa školskih hodnika.

Uvijek rječit Antonio Mršo je izjavio: "Baš nam je bilo lijepo". Također osoba pod pseudonimom Lapa Gimnazijalac dala je svoj osvrt na ekipe koje su upoznali: „Bratee, upoznalo smo Shimyja iz Kaira, s Mađarima smo bili pre-dobri, cijela ekipa iz Kaira je bila

Goran u zanosu

u Crnoj šumi

smiješna s vuvuzelom.“ Dok Matej Kurilj kaže: „Odlično iskustvo koje nas je povezalozalo s učenicima koji pohađaju školu u St. Blasieniu (iz preko 20 država) te učenicima ostalih katoličkih škola. Savršeno uređeno i organizirano do najsitnijeg detalja.“ Na Niku Borovac velik utisak ostavili su Litvanci te tvrdi: „Litvanci su zgodni, majke mi.“

Ivana Geto, 3.a

Svi na okupu

Sretni kao Nova godina

Brčkamo se

Lijepa naša domovino!

USPIJEVAJU

UPORNI

Učenice 1. b razreda Isusovačke klasične gimnazije Ana-Marija Budeš i Martina Pranjčić već tri godine treniraju u Atletskom klubu Slavonija Žito Osijek. Svakodnevnim vježbom postižu izvrsne rezultate. Ana-Marija ušla je u hrvatsku reprezentaciju u disciplini bacanja kladiva i ove godine planira odlazak na svjetsko natjecanje. Osim kladiva, baca i disk. Martini discipline su skok u dalj i trčanje na kratke pruge. Kako sama kaže, ona je kadetkinja pa ima planove tek za iduću godinu, a njih nam nije željela otkriti. Kao tajnu svoga uspjeha Ana-Marija nam je navela postavljanje cilja i vjeru u sebe te ističe kako je 30% uspjeha skriveno u radu, a ostalih 70% u onome što si sami postavimo u glavi. U

Pipreme

by @sfoto

Priprema, pozor, sad!

©sfoto

školi su obje odlične učenice, a svoga malo slobodnoga vremena (čitaj: ono kad se nije u školi, ne spava, ne jede, ne uči i ne trenira) provode s obitelji i prijateljima. U razgovoru s njima saznala sam da su obje nekoć trenirale rukomet, Ana-Marija je uz to trenirala i gimnastiku, a Martina tenis. Na svojim trosatnim treninzima one razvijaju motoričke sposobnosti, trče i rade vježbe snage. „Ne uspijevaju talentirani, nego uporni“ poručuju nam Martina i Ana-Marija. Mi im želimo još mnogo natjecanja, rekorda i nagrada, a Ana-Mariji želimo uspjeh u bacanju norme za svjetsko prvenstvo što joj je trenutno najveća želja.

Mirna Habjanović, 1.b

Većina poznatih klasičarskih simptoma najčešće su umor, vrlo mala koncentracija, nervoza i Njegovo Veličanstvo Stres. Ti oblici patnje koji dolaze iz svih pravaca našeg burnog života, a recimo da i zbog škole, razlog su zbog kojeg smo, što se sve više bliži kraj škole, anksiozniji. Ukoliko ste već u panici i upravo odgađate vrijeme učenja čitanjem Sempere, imamo rješenje za vas; donosimo vam nove i još inovativnije ideje kako kvalitetno započeti svoje sljedeće učenje, kako poboljšati koncentraciju i kako spriječiti zaboravljanje naučenog.

što te može dekoncentrirati.

5. Uključi glazbenu pozadinu. Znanstveno je dokazano da glazba pomaže pri koncentraciji, pa zašto ne pokušati? Umirujuća najviše pomaže.

6. Motiviraj se! Što si možeš priuštiti ako dobiješ dobru ocjenu iz sljedećeg testa?

7. Nagradi se s vremena na vrijeme za uspješno ostvareni plan.

PAMĆENJE

Savjeti iz udžbenika psihologije:

1. Još jedna znanstveno istražena konstatacija, tjelovježba itekako

najbolje pamti kada ili sluša predavanje ili daje predavanje.

2. Po mogućnosti, treba učiti na mjestu na kojem će ti to znanje trebati. Na primjer, u potkrovlju naše škole. Tako ćeš lakše dobiti asocijacije i „pripremit' si teren“.

3. Treba učiti u kratkim, ali žestokim(intenzivnim) intervalima – što je bolje, nego buljiti u knjigu pet sati u komadu.

4. Mentalne (umne) mape trebaju biti u glavi, a ne na papiru ili zidu. Poveži ono što moraš zapamtiti s onim što nikada nećeš zaboraviti (vrlo duboko). Primjer toga: pojam endorfina (hormona koji

ŠKOLA K'O ŠKOLA

UČENJE

1. Nemoj učiti gladan/na, žedan/na, umoran/na ni nervozan/na. Zadovolji te svoje potrebe i tek onda započni s poslom.

2. Odaberi mjesto na kojem ćeš uvijek učiti, prozračni ga i osiguraj si dobru rasvjetu. Pospremi stol za učenje, riješi se nepotrebnih stvari i pripremi sve što ti treba. Uključujući bilješke, knjige i ostala pomagala.

3. Napravi realan i ostvariv plan; pretpostavi koliko će ti vremena trebati da naučiš sve što trebaš, kao i da poslije učenja uspiješ obaviti ostale obaveze. U plan uključi i kraće pauze od učenja.

4. Isključi mobitel, suzdrži se od laska na Facebook, riješi se svega

pomaže. Što smo fizički aktivniji, bolje ćemo pamtit. Prije nego što počneš učiti, prošetaj se. Razbistri svoj um i na taj način ćeš bolje pamtit.

2. Ponavljaj, jer je ponavljanje majka znanja. Na taj način će tvoje pamćenje postati trajno.

3. Izrađuj umne mape.

4. Pomozi si kriticama. Na primjer, kada učiš osnovne emocije iz psihologije, sjeti se kratice koju si učio na satu i pomozi si kada „zablokiraš“ na ispitu.

SAVJETI (MOGUĆEG) BUDUĆEG PSIHologa DOMAGOJA BLAŽEVIĆA:

1. Treba učiti u paru jer čovjek

izaziva sreću) poveži sa zaraznim smijehom Ive Skvorcov (4.c).

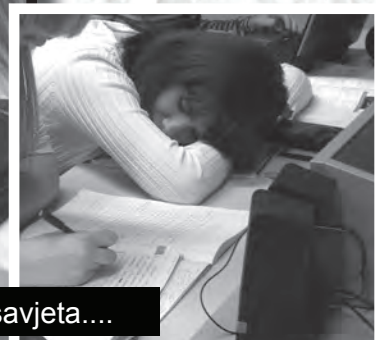
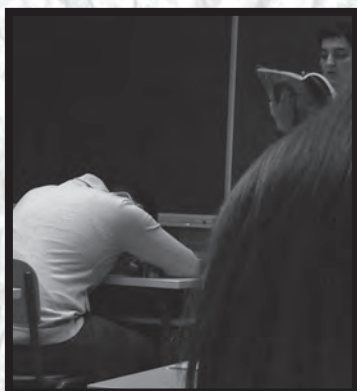
BOLJA KONCENTRACIJA... I HRANOM!

1. Sljedeću put kad počneš razmišljati što ćeš jesti za doručak ili pod odmorom, posegni za: jogurtom i žitaricama, orašastim voćem (bademima ili orasima), voćem u svim oblicima, zelenim čajem, kavom ili tamnom čokoladom!

2. Poslušaj Zoricu (zvijezdu Youtube hita Padeži) i uči brojeve i datume i crtanje i padeže.

Ako se dvoumiš koji predmet prvi početi učiti, sjeti se: što god izabrao/la, sigurno ćeš pogriješiti.

Vlatka Ratković, 4.b

Evo što se dogodi kada se ne držite savjeta....

ŽUŽIJEV KUTAK

Odgovara dr.mr.sc.fr. Domagoj Blažević dipl.iur.

Žhužhi se potužhí (francuški)

Pitanje: Što ako nisam prijavio sve mature koje sam htio polagati?

Odgovor: Pravac Deutschland und gatarbajten. Realno gledano, proći ćeš bolje nego polovica ovih doktora kad završe fakultet. Ako su mogli moji didovi, možeš i ti!

Pitanje: Trebam li slijediti svoga dečka na fakultet ili svoje snove?

Odgovor: Svatko tko formulira slijeđenja vlastitog izbora visokog učilišta kao slijeđenje svojih snova, svakako bi se trebao držati nekoga tko će razmišljati za njih.

Pitanje: Zhuzhi, što ti misliš o zdravstvenom odgoju?

Odgovor: Mislim da me boli briga jer to neće uvaliti meni, nego vama, a kad vi budete učili prati ruke, ja ću već biti daleko.

Pitanje: Koja ti je najdraža epizoda Sulejmana Veličanstvenog?

Odgovor: Ona u kojoj se svađaju onaj turski plemić i Sulejman i one dvije dame u bordelu si pletkare iza leđa i onaj nasumični lik umre ni kriv ni dužan, a onda se oni svi zgroze, ali Sulejman na kraju bude s onom dobrom. E baš ta!

Pitanje: Zhuzhi, ti si sada već maturant pa mi valjda znaš reč', zašto mi učimo grčki?

Odgovor: Zato što je prof. Sabanov simpatična pa ne bi bilo u redu da je ostavimo bez posla. Također, kao što svi znamo - da nema svojih sati Grčkog da se riješi frustracije, prof. Zorić bio bi serijski ubojica. Dakle mi se zapravo u pravom kršćanskom duhu žrtvujemo za boljitak zajednice.

P	A	B	C	Č	Ć	B	E
I	A	F	G	H	I	L	Z
Z	A	T	V	O	R	U	E
Z	A	G	R	E	B	D	B
A	A	A	A	A	A	N	R
D	A	T	M	J	B	I	A
Ž	N	A	O	K	A	C	C
O	R	T	M	M	N	I	NJ

1. Ukrao sam je prvašićima za rođendan...
2. Pola nas želi u...
3. A zapravo ćemo završiti u ..
4. Zašto?
5. Odgojno-obrazovna ustanova ili poremećaj rada crijeva...
6. Životinja od milja zvana pješački prijelaz...
7. Starija gospođa u tramvaju iliti...
8. Joe na naški...

Riješi rebus:

SPRAVA ZA HIPNOZU

Uputa:

1. Stavite časopis na tvrdu podlogu.
2. Natjerajte vašu žrtvu da stavi prst na sredinu kruga.
3. Natjerajte ju da se vrti oko svoga prsta i bulji u krug.

Nakon samo 20 minuta vrtnje vaša bi žrtva trebala biti hipnotizirana.

TEST INTELIGENCIJE

1. Ako rješavaš test inteligencije u školskom časopisu, nisi baš pametan.
 - a) Da, u pravu si!
 - b) Jest, imaš pravo!
2. I dalje čitaš, nakon onog prvog pitanja, tvoja inteligencija je upitna, zar ne?
 - a) Da, znam.
 - b) Sram me samoga sebe.
3. Za Boga miloga, čovječe, što ti tu još radiš?
 - a) Ne znam.
 - b) Stvarno ne znam.
4. Znaš, postoji granica na kojoj upornost graniči s glupošću...
 - a) Žao mi je, neću više čitati.
 - b) Imaš pravo, sad ću prestati.
5. Upravo si prešao gore napomenutu granicu, znaš?

**TORTA! TORTA! TORTA!
ZA 15 GODINA IKG-A**

Iz obiteljskoga albuma maturanata

